

BİR BAHAR BİLMECESİ

BAYRAKLI
NEDRET İLHAN KETEN ORTAOKULU

BİR BAHAR BİLMECESİ

NEDRET İLHAN KETEN
ORTAOKULU

Kitabın Adı : BİR BAHAR BİLMECESİ
Editör : Esen AYDIN PALA
Yazar : Nedret İlhan Keten Ortaokulu  ğrencileri
Yayına Hazırlayan : Murat DOĞRULUK
Kapak / Mizanpaj : Edip ÇAKI

1. Baskı : Mayıs 2024 ANKARA

Yayın Koordinatörü : Esen AYDIN PALA
Yayın Yönetmeni : Edip ÇAKI, Murat DOĞRULUK
ISBN : 978 - 605 - 0000 - 00 - 0
Yayın No : 2518

  Nedret İlhan Keten Ortaokulu  ğrencileri

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kitabın tümünün veya bir kısmının elektronik, mekanik ya da fotokopi yoluyla basımı, çoğaltılması yapılamaz. Yalnızca kaynak gösterilerek kullanılabilir.

SONÇAĞ KÜLTÜR

İstanbul Cad. İstanbul  arşısı No.: 48/49 İskitler 06070 ANKARA
T / (312) 341 36 67 - GSM / (533) 093 78 64

www.soncagyayincilik.com.tr

soncagyayincilik@gmail.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 47865

BASKI VE CİLT MERKEZİ

UZUN DİJİTAL MATBAA, SONÇAĞ YAYINCILIK MATBAACILIK TESCİLLİ MARKASIDIR.

İstanbul Cad. İstanbul  arşısı No.: 48/48 İskitler 06070 ANKARA

T / (312) 341 36 67

www.uzundijital.com

uzun@uzundijital.com

BİR BAHAR BİLMECESİ

- 01 ASLA VAZGEÇME
NİLAY ÇİFTÇİ
- 02 DEPREŞİM
BERRA DİKMEN
- 03 BİR NİNJANIN GÜNLÜĞÜ
NİSA ÖZEL
- 04 BİZİM KEDİ
AZRANUR YAZÇIÇEK
- 05 HAYALET
ELİF NUR DEMİR
- 06 KÜÇÜK MUCİT
ELİF ACAR
- 07 DELİ Mİ DAHİ Mİ?
DERİN YİĞİT
- 08 DOSTLUK
ELA ALMİRA ÖZDEMİR
- 09 ELİF'İN KARANTİNA DOSTLARI
KAREN YILMAZ
- 10 AFYON TATİLİM
SELİN NUR GÜNAYDIN

11

SİREN
YAĞIZ EGE ÇIRAK

12

KRALİÇE URSA
ELİF NUR DEMİR

13

SÜRPRİZ YUVA
SENA KIRKPINAR

14

ÜÇ ARKADAŞIN MACERALARI
HALİL TUNAĞAN BILDİRCİN

15

YAŞAM İÇİN
ÖZGE AYŞE KOÇHAN

16

ATEŞ TAHT
ELİF NUR DEMİR

17

ÇANKURTARAN FOX
ÜMMÜHAN YILDIZ

18

SİHİRLİ LAMBA
YAĞMUR BACAĞ

19

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ
ESRA ÇAKI

20

ÖFKENİN SESİ
ÜMMÜHAN YILDIZ

21

SÜPER FİKİR
DORUK EKİNCİ - SEMİH ÇEVİK

22

KENYALI SÜPER KAHRAMAN
SELİN GÜNİNDİ - YAREN SULTAN İMGA

23

LİMONATACI DEDEKTİFLER
MEHMET DENİZ GÜL

NİKÖ YAYINLARI
2024

DİLİMİZİN ZENGİNLİKLERİ PROJESİ

“Sözlük Özgürlüktür”

küçük eller güçlü kalemler

İZMİR İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

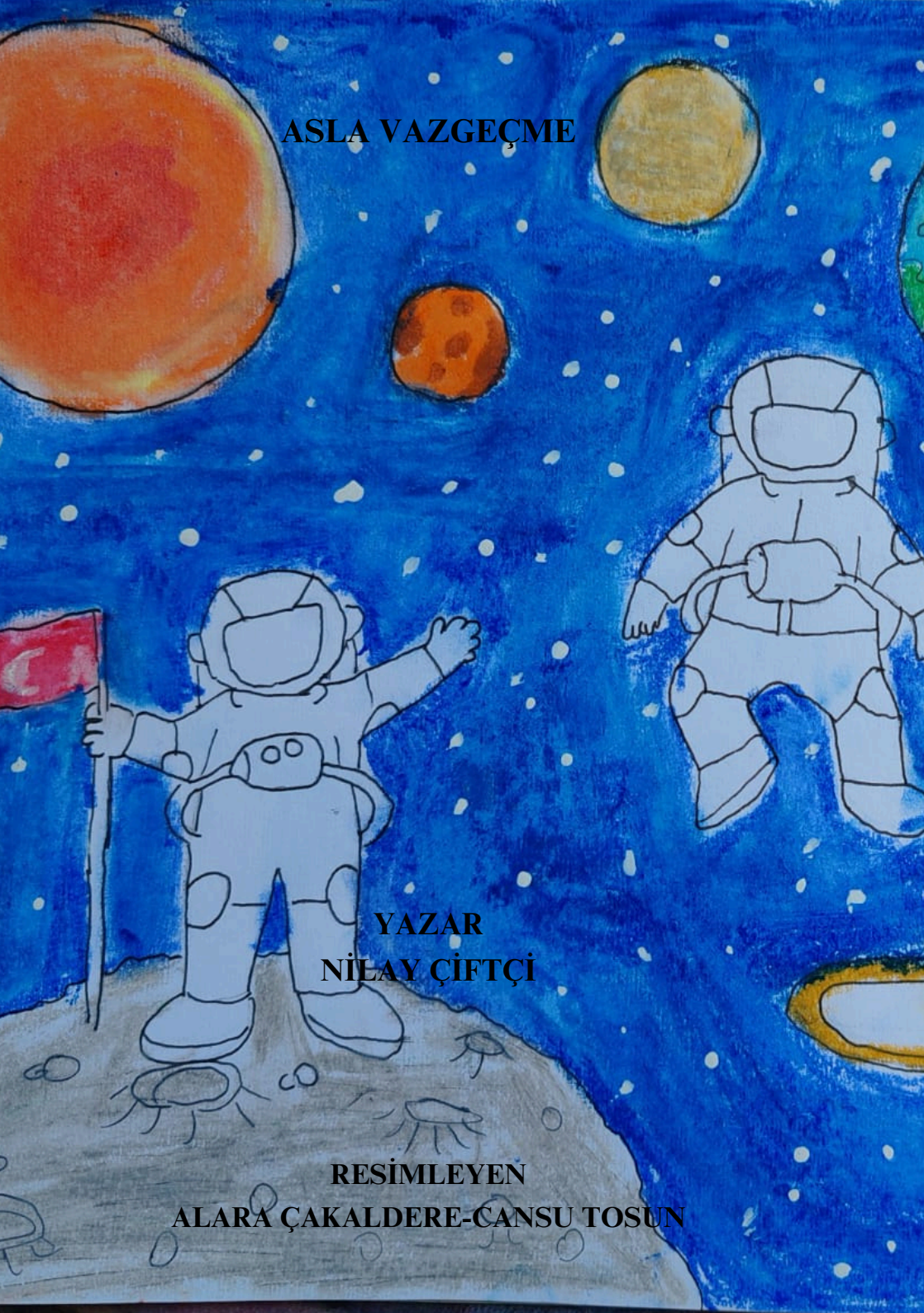
NİKO YAYINLARI

2024

ASLA VAZGEÇME

**YAZAR
NİLAY ÇİFTÇİ**

**RESİMLEYEN
ALARA ÇAKALDERE-CANSU TOSUN**

ASLA VAZGEÇME

Bir sonbahar günüydü.

Elif Astronot ve Arda Astronot heyecanlarından yerlerinde duramıyorlardı. Neden diye sorarsanız, Elif ve Arda uzaya farklı bir nesne keşfedebilir miyiz acaba sorusuyla gidiyorlardı. Yanlarında çok şaşıracağımız bir konukları vardı: Elif'in köpeği. Alice de onlarla birlikte gidecekti. Arda ve diğer ekipler buna çok sinirlenip ilk başta kabul etmemişlerdi ama Elif onları ikna etmeyi başarmıştı.

Bir iki saat sonra yola çıkacaklardı. Fakat bir sorun oluştu. Elif ve Arda hariç diğer tüm ekiplerin Avustralya'ya uçmaları gerekiyordu. Yarım saat sonra ilk uçakla hepsi gitti. Geriye Elif ve Arda kalmıştı. İlk başta akıllarına komutanlarını çağırmak geldi ama komutanları neredeyse bir aydır hastalığı nedeniyle işe gelemiyordu.

Ekipler o kadar apar topar gitmişlerdi ki uzaya gitme konusunun iptal olup olmadığını bile söylememişlerdi. Elif ve Arda şaşkın ve endişeli şekilde oturuyorlardı. Bir anda Arda'nın telefonu çaldı. Arayan komutandı. Elif ve Arda sevinerek telefonu açtılar. Komutanın sesi çok titriyordu ve yorgundu. Söylediği şeyler zar zor duyuluyordu. Aralarındaki muhabbet tam olarak böyle geçmişti:

-Alo, komutanım!

-Arda, Elif beni çok iyi dinleyin!

-Buyurun, sizi dinliyoruz, dedi Elif.

-Ekipten tek siz kaldınız ve size ne yapacağımızı söyleyeceğim. Bakın, uzay mekiğine binin ve bulmanız gerekeni bulun. Belli saatler ve belli gün sayaçları var. O zaman içinde gelmelisiniz. Eğer gelemerseniz ve uzayda kalırsanız uzay mekiğinin kapısı açılıp motoru kapanacaktır. Aman ha dikkatli olun, iyi yolculuklar.

Elif ve Arda korksa da komutanları için bu görevi yapacaklardı.

Tam telefonu kapatacakken, komutan:

-Bir de unutmadan kayıt cihazları, fotoğraf makinesi vb. eşyaların bulunduğu kilitli bir dolap var. Kilidin şifresi “2601”. Asla unutmayın çocuklar, kayıtları ve fotoğrafları almadan gelmeyin. Sizlere güvenim sonsuz diyerek telefonu kapatmışlardı. Elif bu şifreyi bir kağıda yazıp masanın üstüne koymuştu.

Arda ve Elif tam olarak ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama yine de az da olsa konu hakkında bilgileri vardı, komutan sayesinde. Alice'i ve kendilerini hazırladılar. Aylar sürececek bir yolculuk olmayacaktı çünkü dünyanın etrafında istedikleri şeyi bulmaya çalışacaklardı. En fazla yirmi ya da otuz gün sürecekti bu yolculuk. Uzay mekiğine binmek onları ürkütse de ayak basıp malzemeleri yerleştirdiler ve yola koyuldular.

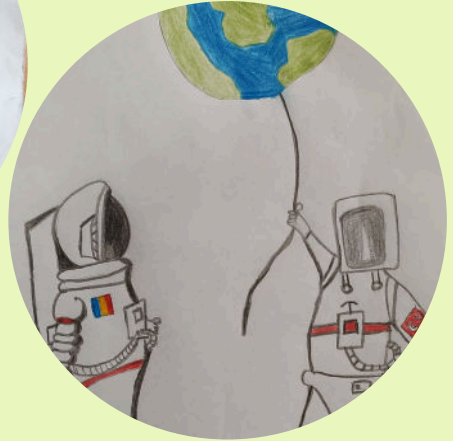
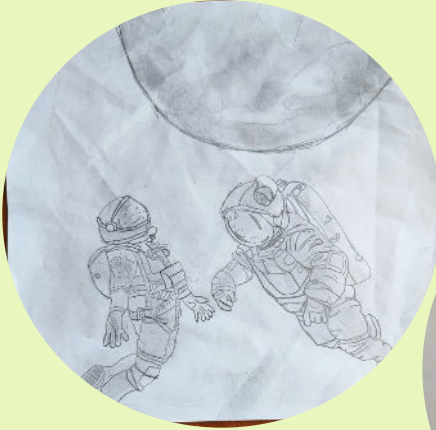
İlk üç gün sorunsuz şekilde gittiler ve yolu tamamlamak için yaklaşık üç günleri daha vardı. Arda uzay mekiğini kontrol ediyor, Elif de motorları korkudan dolayı sürekli gözünün önünde tutuyordu. Alice ise kendi halinde etrafta patileri yerden kesile kesile dolanıyordu.

Üç gün daha geçtikten sonra tamamen uzaydaydılar. Dışarı çıkmak onları biraz ürkütüyordu. Geriye yaklaşık yirmi dört günleri kalmıştı. Altı gün daha dönüş dersek araştırma için sadece yirmi dört günleri vardı. Ama işler ters gidebilirdi, bunun için çok dikkat ediyorlardı. En sonunda araştırma günü gelmiş hatta beş gün gecikmişti bile. Çok ilginç bir görüntüyle karşılaşmışlardı :

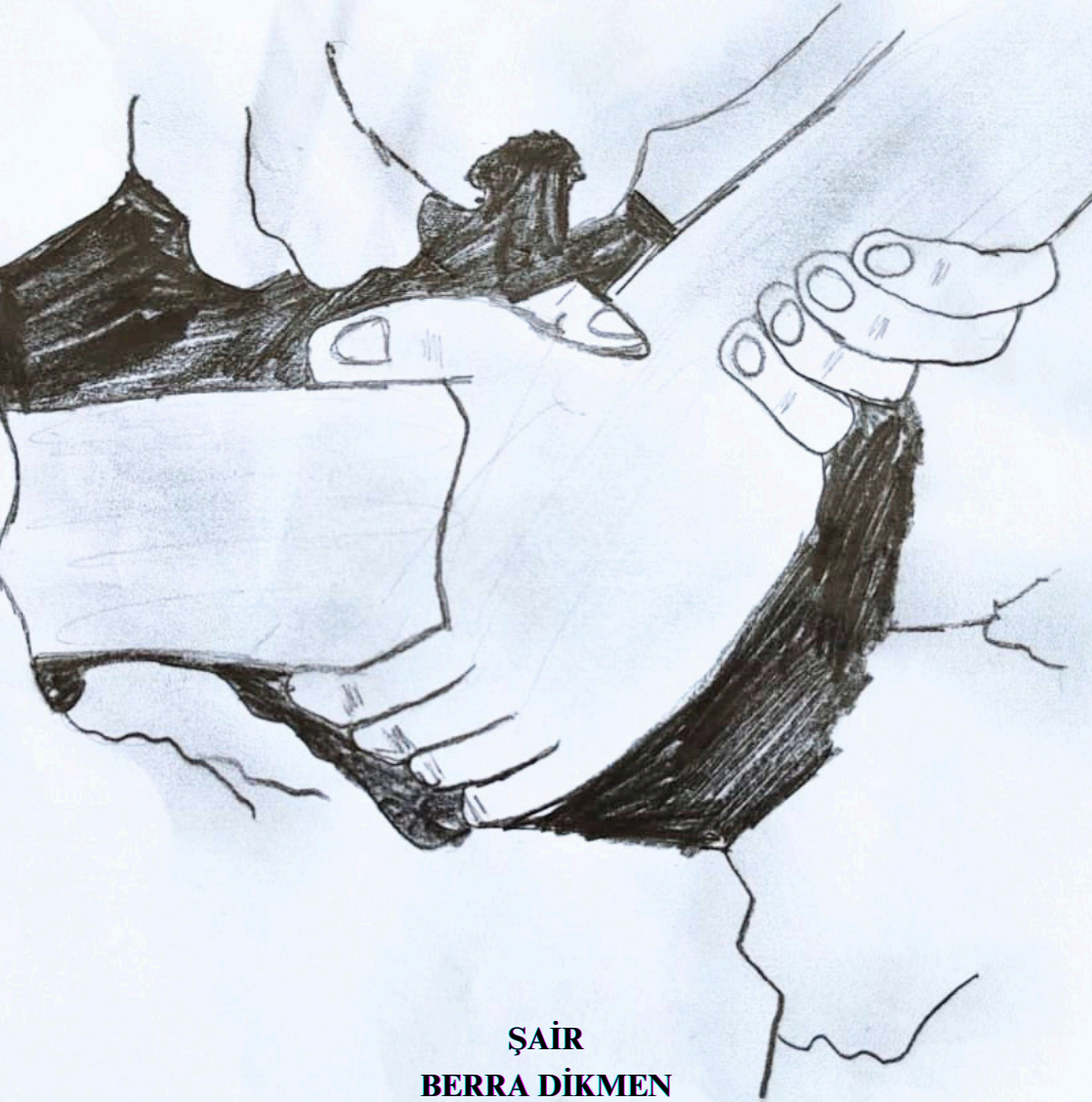
Güneşe benzeyen, Dünya'nın ve Mars'ın ortasında küçük mü küçük, yaklaşık olarak Ay'ın çeyreği boyutunda bir gök cismi. Tıpkı bir “alev topu” gibiydi. Arda, hemen dolabı aç ve fotoğraf makinesini getir, dedi Elif'e.

Bir sıkıntı vardı. Elif şifreyi yazdığı kağıdı masanın üstünde unutmuştu ve şifreyi hatırlamıyordu. Durumu Arda'ya söyleyince ikisi de çok korkmuştu çünkü komutan o fotoğrafları istiyordu ve gidebilmek için sadece üç günleri vardı. Günler yetmemiştir. On dört gün boyunca aramışlardı. Çok üzgünlerdi ve korkuyorlardı. Motorun kapanması en büyük korkularındı. Endişeli şekilde ne yapacaklarını düşünürken Alice'in sürekli aynı yerde çok kez havladığını gören Elif, Alice'in yanına gittiğinde çok şaşırmıştı çünkü Alice'in patilerinin ucunda şifre duruyordu. Sevinçli şekilde şifreyi denediler ve açılınca hemen gök cisminin fotoğrafını çekip geri dönmek için yola koyuldular. Resmen ışık hızı ile gidiyorlardı. Belirli tarihler içerisinde gidip gelmeyi başardılar.

Komutanları, çalışanlar Arda ve Elif sağlam şekilde döndükleri için onları alkışlarla karşıladılar. Komutan iyileşmiş, turp gibi olmuştu. Bu başarıyı sağlayan en önemli unsur da asla vazgeçmemeleri olmuştu.

DEPREŞİM

ŞAİR
BERRA DİKMEN

RESİMLEYEN
CANSU TOSUN

DEPREŞİM

**Bir pazartesi sabahı
Saat dört suları
Sessiz bütün ÷lke
Olacaklardan habersiz
Herkes uykunun derinliklerinde...**

**Maraş 'ta bir kız çocuğu,
Rüyasının derinliklerinde kaybolmuştu.
Bir mahşer yeri ydi adeta,
Aniden ortaya çıkan sarsıntıda
Neye uğradığımı şaşırđı, bağırdı
Ama yoktu çığlıklarını duyan.**

**Aynı anda Hatay 'da
Bir lise öğrencisi,
Sabahlamıştı, çalışıyordu sınavı için.
Aniden bir zelzele koptu.
Etrafına baktı, yoktu kimse.
Birden üzerine düştü tavan.
Acı çığlığı inetti bütün sokakları.**

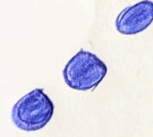
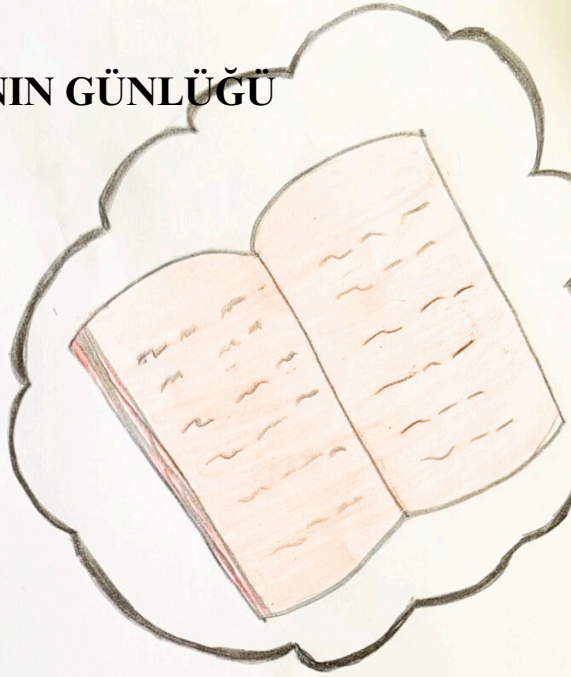
**Tam o anda Malatya 'da
Bir çekirdek aile,
Rahat bir uykunun derinliklerindeydiler.
Aniden oldu büyük bir deprem.
Dışarı çıkmaya çalıştılar can havliyle
Ama nafileydi, bir can daha enkazın altındaydı.**

**Enkazın altında binlerce can,
Bekliyorlar kurtarılmayı umutla.
Dışarıda aileler perişan.
Soğukta, açlıkla mücadelede
Tek yürek oldu tüm ülke.**

BİR NİNJA'NIN GÜNLÜĞÜ

YAZAR
NİSA ÖZEL

RESİMLEYEN
ASYA KILIÇ

BİR NİNJA'NIN GÜNLÜĞÜ

1.BÖLÜM

Merhaba ben Defne, 21 yaşındayım. Ninja Land adlı bir şehirde üvey ailemle birlikte bir sitede oturuyoruz. Annemin adı Elif, babamın adı ise Efe. Şimdi size şehrimizden bahsedeyim. Şehrimiz Japonya'da küçük bir yerdir. Şehrimiz iki de bir kötülerin baskınına uğruyor fakat en yüksek dağda yaşayan ninjalar bizi koruyor. Ninjalar: Kaan, Nazlı, Umut, Emre, Yiğit ve Bora. Kaan ile Nazlı kardeştir. Kaan ateş, Nazlı su, Umut toprak (favorim), Emre yıldırım, Yiğit ise buz elementi ustasıdır. Bora ise yeşil ninja olarak su hariç bütün elementlere sahiptir.

Kaan'ın kırmızı, Nazlı'nın lacivert, Umut'un siyah, Emre'nin mavi, Yiğit'in beyaz, Bora'nın ise yeşil renk simgesidir. Su ve hava hariç bütün elementleri bildiğim kadarıyla "İlk Spinjitsu Ustası" kontrol ediyordu fakat su ve havayı "Denizin Efendisi" adlı bir varlık kontrol ediyor. Bora en küçük, Umut ise en büyükleri. Umut benim favorim çünkü o cesur, koruyucu ve zeki. Az daha Oniler tarafından öldürülüyordu ama kurtuldu.

Sana anlatacağım çok şey var. İlk Diyarda Oniler ve Ejderhalar vardı. Bu iki diyarın tam ortasında doğan İlk spinjitsu ustası Oniler ve Ejderhalar arasında bir savaş başlattı. İlk spinjitsu ustası'nın güçleri vardı ve bu güçleri dünyayı yerle bir edebilirdi. Bu çatışmadan kaçıp kendine yeni bir yer kurdu: Ninja Land. Ve iki çocuğu oldu. Adları Ali ile Ahmet'ti. Ali, ninjaların senseidir. Ahmet ise Bora'nın babasıdır. Kötülerin kötüsü Ahmet, Ninja Land'e en çok gelen kötüydü. Ama sonra oğlu için kendini feda etti...

2.BÖLÜM

Buna inanamayacaksınız! Ninjaların yanında kaldım. Olayı kısaca özetleyeyim: Ben sitede bir bankta otururken bir piramitin lav püskürttüğünü gördüm ve manastıra doğru koşup ninjalara haber verdim. Umut başımı okşayarak beni sakinleştirdi çünkü evimiz piramite en yakın olan taraftaydı. Nazlı beni içeriye götürdü. Ninjalar ise lavı durdurmaya gitmişlerdi. “Daha iyi misin?” diye sordu Nazlı. “Evet.” dedim. “Sen neden ninjalarla birlikte gitmedin?” dedim. “Gücümü tam kullanamadığım için.” dedi. O sırada senseileri içeriye girdi ve Nazlı’nın çıkmasını istedi. “Puedes endenderme?” (İspanyolca: Beni anlayabiliyor musun?) dedi. “Si maestro sensei.” (İspanyolca: Evet usta sensei.) dedim. “Voce consugue me entender?” (Portekizce: Beni anlayabiliyor musun?) dedi tekrardan.

“Sim mestre.”(Portekizce: Evet Usta.) dedim. “Dillerde ninjalardan daha iyisin.” “Teşekkürler Usta!”. “İstersen burada Ninjalara dil öğretebilirsin. Bunun karşılığında da san spinjitsu öğretip seni ninja yapabilirler. Eğer güzel bir performans sergilersen seni de aralarına alabilirler.” dedi. “TABİİ Kİ ÖĞRETİRİM!” dedim sevinç içinde. Dışarı çıkıp Nazlı’yı buldum ve durumu ona anlattım. Ninjalar gelene kadar Nazlı’ya İspanyolca çalıştırdım. Ninjalar geldiklerinde yorgunlardı. Ben ise o gün Ninjaların yanında kaldım. Çok mutluydum, ÇOK!

3.BÖLÜM

Bugün uyandıgımızda herkes (ben hariç) sarhoş gibiydi. Ben erkenden uyanıp kahvaltı hazırladım. Kahvaltı yaparken ninjalara da İspanyolca öğretiyordum. Kahvaltımız bitince herkes ninja kıyafetini giydi. Kaan, bana doğru yöneldi ve bana mor bir Ninja kıyafeti uzattı. “Bu da sana bir hediyemiz olsun.” dedi ela gözleriyle. “Teşekkürler.” deyip boş bir odaya gidip Kaan’ın bana verdiği kıyafeti giydim.

Birden kapı çaldı. “Girebilir miyim?” Bu Umut’un sesiydi. “Evet, tabii.” dedim kısık bir sesle. İçeri girdi. Siyah ona çok yakışıyordu. Benimle aynı şeyi düşünmüşçesine “Mor sana çok yakışmış.” dedi. “Teşekkürler.” dedim. “Benimle gel.” dedi ve kapıya yöneldi. Ben de arkasından gittim. Herkes dışarıdaydı. “Senin çalıştırıcın aramızdan biri olacak. Kimi seçeceksin?” diye sordu Umut. O mavi gözler bana şefkatle bakıyordu. “Ben seni seçerdim Umut.” dedim. Umut bana gülümsedi. Sevdiğim ninjanın öğretmenim (senseim) olacağını hiç düşünmemiştim.

Herkes sessizce bana bakıyordu. Acaba başka birini mi seçmeliydim? Hata mı yapmışım? Ustanın bize bağırmasıyla sessizlik bozuldu. Herkes hızlı bir şekilde manastırın içine yöneldi. Odaya girdiğimde usta benim çıkmamı istedi. Yaklaşık yarım saat bekledikten sonra kapı açıldı. “Ne oldu?” diye sordum hemen. “Sen gerçekten de mor ninjasın!” dedi Emre ile Yiğit şaşkınlık içinde. “Nasıl? Bu imkansız! I don’t believe to you! (İngilizce: Sana inanmıyorum!) “Affedersiniz! Kendimi bir konuya kaptırınca İngilizce konuşmaya başlıyorum.” Kahkahalar başladı ama bitmedi.

4.BÖLÜM

“Olamaz! Annemler beni merak etmiştir.” “Arkadaşlarına kanıt.” dedi Umut bana bir kağıt uzatarak. Kağıtta her bir ninjanın imzası vardı. “Teşekkürler.” deyip çabucak evime döndüm. Aileme ve arkadaşlarıma imzaları gösterdim. Çok şaşırdılar. Birden ninjaların benim mor ninja olduğumu söyledikleri aklıma geldi. Acaba gerçekten bir ninja mıydım? Çok merak ediyordum. Gece bunu düşünerek uyudum. Kendime söz verdim: Yarın manastıra gidip bir daha da dönmek.

5.BÖLÜM

Sabah kimse uyanmadan eşyalarımı toplayıp manastıra gittim. Ninjalar beni karşılarında görünce çok şaşırdılar. Hemen odaya kuruldum ve alıştırmalara başladım. Umut hem beni güldürüyor hem de ciddileştiriyordu. Arada bir mola veriyorduk. İşte onlardan birinde Umut’a sordum: “Ben neden mor ninjayım? Neden gri, pembe, lila, kahverengi ya da sarı değilim?” “Bilmem ki.” dedi Umut.

Aklıma bir şey gelmişti. “Bir dakika. Nazlı mavi , Kaan ise kırmızı ya. İşte mavi ile kırmızı birleşince hangi renk oluşur?” “MOR!” . Hemen diğer Ninjaların yanına koşup bu teoriyi anlattık. Kaan ve Nazlı bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. “Defne, arkamı dönebilir misin?” diye sordu Kaan. Arkamı döndüm. Kaan gelip saçımı kaldırdı ve enseme baktı. “Bu o!” diye bağırdı. Ensemde küçüklükten kalma bir yara vardı. Galiba ondan anlamışlardı. Küçüklüğümü hatırlamıyordum. Galiba gerçek ailem onlardı. “Bu nasıl olur!” diye bağırdı Nazlı. “Annem ile babam onun bir kaza sonucu öldüğünü söylemişti.” “Evet.” dedi Kaan.

Nazlı sakın bir şekilde bana doğru geldi ve şöyle dedi “Benim ablam...” “Benim de kardeşim...” “OLUR MUSUN?” diye bağıldılar aynı anda. “Evet!” dedim sevinç içinde. Üçümüz birbirimize sarıldık. O gün herkes çok yorulmuştu. Herkes erkenden yattı. Ben ise bu satırları gece vakti yazıyorum. Bu günlük bu kadar.

6.BÖLÜM

İşte şimdi macera başlıyor. Gerçek bir Ninja olacağım. Diğer ninjalar macera aramaya gidiyorlarmış. Beni de yanlarında istediler. Belki gücümü ortaya çıkarırım diye. OLEY! Galiba gideceğimiz yer Kore imiş. Hep Kore’ye gitmek istemişimdir. Oraya otomatik bir cip ile gidecekmışız. Ama o kadar büyük ki! Tam 8 kişilik bir odası var. Herkesin yatağının rengi temsil ettiği renk ile aynıydı. Bir durum olursa diye nöbet tutuyorduk. Benim sıram geldiğinde Umut da yanımda olacaktı çünkü eğer bir kötü saldırırsa kendimi koruyacak güçlerim olmayacaktı.

Birlikte kontrol odalarında oturuyorduk. O bana spinjitsu hakkında bilgi veriyordu. Bir an bir şey aklıma takıldı. “ Ne oldu Defne?” diye sordu. “Sana bir şey soracağım.” “Tabii sorabilirsin.” dedi tatlı sesiyle. “Şimdi ben mor ninjayım. Güçlerim ortaya çıktığı zaman kötülerle dövüşeceğim değil mi?” “Evet.” dedi Umut meraklanmış gözleriyle bana bakarak. “Pe...peki ya güçlerim ortaya çıkmazsa. Kötülere karşı yenilirim , Ninja Land bana güvenini yitirir ve ...” “Hayır, Defne. Böyle düşünme. Ninja Land hiçbir zaman sana güvenini yitirmeyecek ve içindeki gücü bulacaksın. Buna inanıyorum.” dedi Umut elimi zafer işareti gibi yukarı kaldırarak. O anda içim ferahladı.

Umut'un elimi kaldırdığında komik bir yüz ifadesi yapmıştı. Gülmeye başladım. O da ben de gülmeye başladık. Diğerleri sesimizi duymuş ve uyanmış olmalı ki kapı arasından bizi izliyorlardı. Umut ile aynı anda bunu fark ettik. Umut yavaşça kapıya doğru yöneldi ve kapıyı açtı. Açtığı anda "Ninja Taşları" üstüne düştü. Yine gülmeye başladım. Herkesin komiğine giden olay şu sesle son buldu: Varış noktasına ulaştınız.

"Ne çabuk." dedi Kaan.

"Evet, burası çok büyük ve çok güzel." dedim Nazlı'yla aynı anda. Cipten inip etrafı gezindik. Sadece Nazlı ile ben Korece biliyorduk. O yüzden diğerleri yanımızdan ayrılmadılar. Kiraladığımız eve gittik. Eşyalarımı yerleştirdikten sonra yürüyüşe çıktık. Her yer çok güzeldi. Küçük dükkanlar tatlı bir biçimde süslenmiş, satış yapıyordu. Birden kocaman bir bina gördük. Binanın üstünde kocaman harflerle "YG" yazıyordu. "Bu ne binası?" diye sordu Emre. "K-Pop adı verilen Kore kız veya erkek gruplarını bazı şirketler yönetiyor. Bu da onlardan biri." diye cevapladım.

O anda biri omzuma dokundu. Arkamı döndüm. Takım elbiseli şık bir adamdı. "Affedersiniz, bir şey mi oldu?" dedim. "Size bir soru soracaktım." dedi kalın sesiyle. "Tabii." dedim. "Buraya katılmak için mi geldiniz?". "Hayır. Sadece arkadaşlarıma buranın neresi olduğunu anlatıyordum." dedim. "Ama fiziğiniz çok uygun" diyerek beni katılmaya zorluyordu. "Hayır!" dedikçe daha da zorluyordu. Ta ki o olana kadar... Birden her yer mor olmaya başladı. Evet oluyordu, yapıyordum! YG binasını tek hamlede tuzla buz ettim. Hemen kaçmamız gerekiyordu. Yoksa kötülükten polise yakalanacaktık. Evimize gidip toparlandık ve cipe atladık. Japonya'ya geri döndük. Çabucak yerleşip haberleri açtık.

Evet, kabusumuz gerçek olmuştur! Kore’de kötü olarak anılıyor ve aranıyorduk. Hepsi benim suçum. Bula bula o zamana buldum. Sizin adınızı da kötüye çıkardım. Çok ama çok üzgünüm, dedim ağlamaklı bir sesle. Umut gelip yanıma oturdu ve bana sarıldı. İçime bir rahatlık gelmişti. Umut : “Bizim için önemli olan senin gücünü ortaya çıkarman.” dedi. Bu doğrudur. O anda Pelin (Ninjalara yardımcı) koşarak yanımıza geldi. Çok endişeli gözüküyordu. “Ne oldu Pelin?” diye sordu Yiğit. “Polisler geldi!” dedi Pelin. “Hem de iki yüz veya üç yüz kadar!”

Koşabildiğimiz kadar koşuttuktan sonra manastırın arkasındaki kayalara saklandık. Çok fazlaydılar. O anda Kaan’ın aklına bir fikir geldi: “Herkes ejderhasını çıkarabiliyor değil mi?” diye sordu. Sadece Pelin ve ben hiçbir şey dememiştik. “O zaman Defne’yi Umut, Pelin’i ise Yiğit alsın.” dedi Emre. Herkes buna uydu. Ama keşke yapmasaydık. Çünkü polisler bizi fark ettiler ve ateş açmaya başladılar. O anda bir tanesi Umut’un koluna isabet etti. “Umuuuuu!” diye bağırdım. “Ejderhası yok oluyor, Defne! Ejderhamı çıkarman gerek, odaklan Defne. Sana güveniyoruz! Ejderhamı çıkarmak zorundaydım. Yoksa ikimiz de bu yükseklikten düşüp ölebilirdik. Kendime inancım sonsuzdu , yapabiliyordum! Ve başardım da! Mor, kocaman bir ejderhanın üstünde, polislerden uzaklaşarak havada süzülüyorduk. Hemen ninja kıyafetimin maskesini çıkarıp Umut’un koluna bağladım. Onların bana bahsetmediği sözde “gizli yer” e vardığımızda maske kan içindeydi.

dedim. Eliyle ‘tamam’ işareti yaptı. Herkes kendine hazırlanan yatağa yattı. Herkes mışıl mışıl uyurken ben ise bu satırları yazıyorum. Evet farkındayım. Bu bölüm çok uzun oldu ama anlatmaya değer. Umarım biraz da olsa eğlenmişsinizdir. Bir sonraki bölümde görüşürüz Sevgili Defter!

7.BÖLÜM

Bugün “Ateş Elementi” günü. Bu yüzden Kaan ile birlikte alıştırmalar yaptık. Eleştiri gibi olmasın ama Kaan bana biraz itici geliyor. Ama Nazlı ve benim yanımda demirden pamuğa dönüyor. Özellikle Umut ve Bora’yı korumaya çalışıyor çünkü Kaan ilk gruba katıldığında Umut ona çok yardım etmiş , sıcak davranmış. Bora ise gruba katıldığında Kaan ona yardım etmiş. Neyse... İki gündür sığınmakta saklanıyoruz. Ne olur ne olmaz. En azından ateş elementi bana kolay geliyor. Kaan’ın ve Nazlı’nın kardeşi olduğum için o elementler bana kolay geliyor. Söylediğim gibi. Kaan bana itici geliyor ama ders yaparken o ela gözleriyle çok şirin oluyor.

Ders bitmişti. Herkes bir şeyler atıştırmak için ana salonda toplanmıştı. Birlikte sohbet ederken bir anda herkesin konuşması durdu. “Bu sesi duydunuz mu?” dedi Yiğit. Duyduğumuz sesler şöyleydi: “Seslerini duydum!”, “Yakında olmaları!”, “Her yeri arayın!” Pelin’in “Arkadaki gizli çıkıştan kaçabiliriz.” dediğini duyan biz ninjalar yine kaçmaya başladık. Yiğit, Pelin’i aldı. Ben ise artık kendi ejderhamı çıkarabildiğim için kimsenin yanına binmedim. Polisler bizim olduğumuz yere gelene kadar çok uzaklaşmıştık. “Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Emre. “Ninjaland’ a gidersek saklanacak yerimiz çok olur, dedi Bora.

Pelin bir koşu ilk yardım malzemelerini getirip ilk müdahaleyi yaptı. “Çok ciddi bir yara değil.” dedi Pelin. “Sadece o kolunu bir iki hafta kullanmayacak.” “O zaman ninjalıkta yapamayacak.” dedim suçlu bir ifadeyle. Umut “Üzülme, bu senin hatan değildi.” dedi. “ Hem eğer kendi ejderhamı çıkarmasaydın biz...öh öhö...” “Daha fazla konuşma, bu seni yoruyor. İyice dinlenmen lazım.” Ama oraya gidersek Ninjaland’dakiler bizi koruma altına almayabilirler. Kore’de olan olaydan bütün dünyanın haberi olduğu için onların da haberi olmaması imkansız. Artık onları korumayacağımızı sanıyorlar.” dedim.

“Peki biz nerede kalacağız?” diye sordu Umut. Biraz kafa yorduktan sonra aklıma bir fikir geldi. “Neden başka bir ülkeyi ziyarete gitmiyoruz?” dedim. “Hangi ülkeye gideceğiz ki?” diye sordu Nazlı. “İngiltere, diye düşündüm. Çünkü orada iki tane liseden arkadaşım var: Selin ve Ash. Onlar beni asla satmazlar. En yakın dostlarımdır onlar. Onlara güvenebiliriz.” dedim. “Aranızda İngilizce bilmeyen yok değil mi?” diye sordum. “YOK!” diye bağırdılar aynı anda. Ama o kadar komik ve tiz bir sesle söylemişlerdi ki bunu kahkahalara boğulmamak elde değildi. Bu sırada en öne ben geçerek İngiltere’ye doğru süzölmeye başladık. İçimde kötü bir his vardı.

8.BÖLÜM

-Off ! Geldik mi?

-Çok az kaldı.

-İki gündür uçuyoruz.

-Abartma Umut!

-İyi ya...

2 Saat Sonra

“Artık geldik değil mi?” diye sordu Umut yeniden. “Evet arkadaşlar. Karşımızda İngiltere!” diye bağırdım. “Ohh! Hiç bitmeyecek sanmıştım.” dedi Emre. “Peki Aslı ve Selin bizim geleceğimizi biliyorlar mı?” diye sordu Pelin. “Tabii ki de , siz sohbet ederken ben ise o arada onları aradım.” dedim. “Peki, Kore’de olan her şeyi anlattın mı?” diye sordu Bora. “Anlatmış ... anlatmış, anlatmış. Ben bu sestem anlarım.” dedi Kaan ve gülmeye başladı. “Neyse yaa! Hazırlanın gelmek üzereyiz.” dedim.

2 Dakika Sonra

“Tak tak tak” “Kim o?” “Benim Defne.” Kapı açıldı. Selin koşarak merdivenlerden indi. “Gelmişler!” Selin, Aslı’ya göre daha tatlı , şirin ve duygusaldır. Aksine Aslı havalı ve soğukkanlı bir tip. Nasıl anlaştıklarımı kimse şu ana kadar çözemedi. Neyse , onları o kadar özlemiştim ki Aslı’yı görür görmez sarıldım. Selin yanımıza geldi ve “Bana yok mu?” dedi. Ona da sarıldım. “Bak yalan söylemiyormuşum çok kıskançsın.” dedi Aslı gülererek. “Hey!” diye bağırdı Selin. Beni ve ninjaları o anda bir gülme tuttu. “Hadi içeri geçelim.” dedi Aslı. İçeri geçtik. Çok büyük bir evdi. Salonu bile manastırın bahçesi kadardı. Aslı ve Selin’e ninjaları tanıtmaya başladım. Tanışma seansı bitmişti. “Bir şeyler içmek ister misiniz?” diye sordu Selin. Umut hariç herkes bir içecek istemişti. Fakat Umut’un sesi soluğu çıkmıyordu. “Bir şey mi oldu Umut?” diye sordum. “Şey... Sadece...” “Umut eğer bir şey olduysa bana anlatabilirsin.” deyip yanına oturdum. “Peki... Benim babamın yaşadığını herkes biliyor. Fakat annemle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Aslında benim yıllar önce ben 7 yaşındayken ölümcül bir hastalıktan dolayı öldü.” dedi titrek bir sesle. “

Çok üzıldüm Umut. Fakat bunun aklına gelme sebebini anlamadım.” dedim üzgün bir ses tonuyla. “Annemin adı da Selin’di.”

Selin içecekleri dağıtırken bunu duydu. “Eğer seni üzdüysem çok özür dilerim.” dedi Selin. “Hayır, bu senin suçun değil. Neyse bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum.” dedi Umut.

Selin ona bir bardak su getirdi ve konuşmaya başladı: “Defne şu Kore’de olan olayı düzgün ve ayrıntılı bir şekilde bir daha anlatır mısın?” “Tabii.” dedim ve anlatmaya başladım. Anlatmayı bitirdikten sonra ekledim: “Bunu bilerek yapmadığımı ve sadece kendimi korumak istediğimi onlara anlatmamız gerekiyor fakat bizi dinleyeceklerini pek sanmıyorum.” “Bence seni yakalamak istemelerinin sebebi gücünden korkan insanları görüp onlara zarar vereceğini düşünerek insanları koruma altına almak istemeleri.”

“Bana bu gücü vereni umarım hayal kırıklığına uğratmam.” diye geçirdim içimden. “Bir şey mi oldu Defne?” diye sordu Aslı sessizliği görünce. “Hayır!” diye cevap verdim aceleyle. “Defne’de bir şeyler var. Ama bunu açık etmek istemiyor galiba.” dedi Emre Yiğit’in kulağına fısıldayarak. Fakat gücümle onları duyabildiğimi bilmiyorlardı. “Bekleyin, birileri geliyor!” dedi Selin hafif bir sesle. “Defne, evin önüne topraktan duvar örebilir misin?” diye sordu Umut. “Hayır, daha toprak gücünü kontrol edemiyorum. Hem bana niye soruyorsun? Asıl toprak ustası sensin.” “Sadece sinirlendiğimde yapabiliyorum fakat sonra kontrol edemiyorum.” dedi Umut. “Peki görünmezlik gücünü kullanabiliyor musun?” diye sordu Aslı. “Hem kendim görünmez olabiliyorum hem de başkalarını görünmez yapabiliyorum.” dedim. “Ne bekliyoruz?” dedi Bora.

“İlk önce yukarı çıkalım. Eğer evi gezmek isterlerse Aslı bize işaret gönderecek ve ben de bu işaretle sekizimizi görünmez yapacağım. İşaret ise şu olacak: “Eve girmek istiyoruz.” dediklerinde Aslı, tatlı bir şekilde ama yüksek bir sesle “Tabii ki de!” diyecek.

Böylece plan kurulmuş oldu. “Hadi çabuk, geldiler!” dedi Selin. Biz hemen yukarı çıktık. . O sırada Aslı kapıyı açtı.

Polislerle bir müddet konuştuğuktan sonra tahmin ettiğim gibi evi gezmek istediler. Aslı plandaki gibi “Tabii ki de!” diyerek bize işaret gönderdi. “Sakın sesinizi çıkartmayın!” dedim ve sekizimizi de görünmez yaptım. Birlikte bir yatak odasına girdik. İlk bizim olduğumuz odaya girdiler ama görünmez olduğumuz için bizi görmediler. Polisler bütün evi taradıktan sonra gittiler. Ben ise polisler gittiği anda görünmezliği devre dışı bıraktım. Başım çok kötü ağrıyor ve dönüyordu. “İyi misin Defne?” diye sordu Umut başımı tuttuğumu görünce. “Biraz başım döndü sadece.” dedim hala başımı tutarken. Yatak odasındaki küçük bir koltuğa oturdum. Herkes başımda toplanmıştı. “Neden herkes başımda toplandı ya?” diye bağırdım. Kendimi kaybettiğimi 2 dakika sonra anladım. “Bana ne oluyor?” diye mırıldandım kendi kendime. “Defne, sen iyi değilsin. Hadi gel aşağı inelim.” dedi Kaan. “Evet, Kaan haklı Defne. Aşağı inip bize ne olduğunu anlatır mısın?” dedi Nazlı. İstemeyerek de olsa aşağı indim. Herkes bir yere oturdu. “Defne, ne olduğunu anlatacak mısın?” dedi Umut. “Sadece başım ağrıyor. Neden bunu büyütüyorsunuz?” diye bağırdım. Umut gelip yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Gücünü fazla kullandığın için mi başın ağrıyor?” diye sordu. “Bu seni ilgilendirmez!” dedim kızgın bir ifadeyle.

“Gözlerine bakın.” dedi Kaan. “Mor mu , onun gözleri yeşil değil miydi?” dedi Emre. “Gücü onu esir almış.” dedi Bora. Bunları duyan Umut ayağa kalktı ve kolumdan tutup beni az önce saklandığımız yatak odasına götürdü. Kapıyı kapattı ve “Sakin kalmaya çalış Defne.” dedi. “Ne yapacaksın, sakın kalmazsam bana ne yapacaksın söylesene!” diye bağırdım.

Umut kapıyı kapatmış, yanıma geliyordu. Onu omuzlarından iterek yere düşürdüm. “Ne istiyorsun benden?” diye bağırdım yeniden.

Umut ayağa kalktı ve belimden tuttu. “Sadece eski Defne’yi geri istiyorum.” dedi. Yüzü bana o kadar yakındı ki çok utandım. O anda gözlerim geri yeşile dönmüş olacak ki “Bak hemen nasıl oluyor istediğim.” dedi Umut. Başımı yan tarafa çevirdim. “Lütfen beni bırakır mısın?” dedim.

“Hayır.” dedi Umut ve gülmeye başladı. “Sana yapacağımı biliyorum.” diye geçirdim içimden. “Peki, o zaman başını sol tarafa çevir.” dedim. “Neden?” dedi Umut. “Görürsün.” dedim gülerek. Başımı sola çevirdi. Kulağına doğru yaklaştım ve fısıldadım. “Çok ama çok sinir bozucusun!” dedim. “Hey!” dedi. “Tamam ama lütfen beni bırak!” dedim başımı aşağı eğerek. Sonra yalandan ağlamaya başladım.

O kadar iyi rol yapmıştım ki Umut gerçekten ağladığımı sanmıştı. Hemen beni bıraktı. Ben ise hemen gözümdeki sahte yaşları silmeye başladım. “Özür dilerim.” dedi Umut. “Hemen de kanıyorsun her şeye.” dedim kapıya koşarken. Gülerek aşağı indim. Umut ise arkamdan bana sesleniyordu: “Ben de seni böyle kandıracağım haberin olsun!”

Bu konuşmayı duymazdan gelip Selin'e seslendim: "Selin, bugün ne yemek yapıyoruz balım?" (Yakın arkadaş olduğumuz için birbirimize 'balım' diye sesleniriz.) dedim neşeyle. Selin benim mutlu olduğumu görünce o da mutlu oldu. "Hadi, patates kızartalım!" dedi Selin. "Haydi 'potato' kızartalım!" dedim mutfığa koşarak. O sırada Umut merdivenlerden iniyordu. Gidip diğer ninjaların yanına oturdu. Ben ise bir yandan patatesi doğruyor bir yandan da onları dinliyordum.

Konuşmaları şöyleydi: "Onu nasıl mutlu etmeyi başardın?" diye sordu Kaan. "Rol yaptı." dedi Umut. "Nasıl yani?" diye sordu Yiğit. Umut olayı anlatırken Nazlı, Ash, Selin ve ben patatesi kızartmış masayı hazırlıyorduk. "Sakın bu yüzden kardeşimi üzeyim deme!" dedi Kaan. "Asla!" dedi Umut. "Evet, haydi beyler yemek hazır!" dedim mutfaktan seslenerek. Masaya hep birlikte oturduk ve patates kızartmasını afiyetle yedik. Yemek bitmiş, akşam olmuştu. "Film mi izlese?" diye sordu Yiğit. "Evet!" diye bağırdım. "Hadi o zaman seçelim filmimizi." dedi Ash kumandayı eline alırken. Yaklaşık 10 dakika boyunca 'Hangi filmi izlese?' tartışması oldu. Sonunda benim söylediğim 'Rüyanda Görürsün' Türk filmini izlemeye karar verdik. Filmin ortalarında uykum gelmeye başlamıştı. Bu yüzden kafamı Umut'un omzuna koydum. Bir an bana baktı ve gülümsedi. Sonra filmi izlemeye devam etti. Ben ise iki dakika sonra uyuyakalmışım. Uyandığım da bir yatak odasında yatıyordum. Başımı kaldırdım. Umut karşımdaki koltukta uyuyakalmıştı. Gülümsedim. Bana bu kadar önem vermesi hoşuma gidiyordu. Saat on ikiyi yirmi beş geçiyordu. Kimse uyanmamıştı .

Belli ki herkes çok yorgundu. Yataktan kalkıp banyoya ilerledim. Banyodan çıktığımda Umut uyanmış, üstünü bile değiştirmişti. Banyoya doğru ilerdi ve “Üstünü giydiğin zaman banyo kapısından söylersin ona göre çıkarım.” dedi. “Tamam.” dedim. Banyoya girdi. Ben ise üstümü değiştirdim. Üstümde siyah bir sweat, altımda ise yine siyah bir eşofman vardı. Evet, biliyorum. Simsiyah oldum. Ama ne yapabilirim ki? Siyahı çok seviyorum. Banyodan ses geldi: “Çıkabilir miyim?” . “Evet.” dedim. Banyodan çıktı. “Defne ne bu hal!” dedi Umut. “Ne olmuş?” dedim ellerimi birleştirerek. “Akşam dışarı çıksak görmeyip, unutup gideriz seni valla.” dedi gülerek. “Öyle mi?” dedim sinirli bir sesle. Umut bunu fark etti ki kaçmaya başladı. “İmdat! Öcü geliyor.” diye bağırdı. Ben ise “Sen bana nasıl ‘öcü’ dersin ‘havuç!’” diye bağırdım çünkü Umut ise tamamen turuncu giymişti (Umut’un iki rengi var: siyah ve turuncu). Bunu duydu ve koltuğa doğru ilerledi ve eline bir yastık aldı. Ben ise yastığı hava gücümle kendime çektim. İşte iki saatlik yastık savaşı burada başlamış oldu.

2 Saat Sonra

“Al sana!” “Şimdi sana gününü göstereceğim!” “Gel buraya!” “Annecim!” “Ne oluyor burada ya!” diye bağırdı Kaan. “İki saattir ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordu Kaan. Tam cevap verecekken Pelin araya girdi : “Cidden ya! İki saattir hem insanı uyutmuyorsunuz hem de meraklandırıyorsunuz!” dedi. “Tamam, özür dileriz Pelin Abla!” dedik Umut’la aynı anda gülerek. “Hey!” diye bağırdı Pelin. “Tamam özür dileriz.” dedik tekrardan.

“Birlikte mutfuğa gittik ve kahvaltüyü hazırlamaya başladık. Bir anda Umut durdu. “Ne oldu Umut?” diye sordum bir yandan salatalığı keserken. “Ben neyi unuttum ki acaba?” diye mırıldandı kendi kendine. “Ne dedin?” dedim. “Hatırladım! Bandanamı unuttum. Umut sen dur burada ben alırım.” dedim ve merdivene doğru ilerledim. Odaya girip bandanayı aldım. Tam odadan çıkacaktım ki dolap kapağının arasından sızan bir ışık gördüm. Kapağı açtım. Çubuğa bağlanmış bir parşomenden çıkıyordu bu ışık. Çubuğu elime aldım. Bu sefer ise mor ışık çıkmaya başladı. Bir elimde bandana bir elimde ise parşomenli çubukla aşağı indim. “Umut, bu nedir?” diye sordum bandanayı verirken. Umut hemen çubuğu çekip elimden aldı. Bu sefer ise turuncu ışık çıkmaya başladı parşomenden. “Niye bana sormadan bunu eline alıyorsun!” diye bağırdı bana. Ama o kadar yüksek sesliydi ki evdeki herkesmerdivenin yukarısında toplanmıştı. “Sakin olur musun Umut. Bilmiyordum, özür dilerim.” dedim elini tutarken. Elimi çekip beni yere fırlattı ve kafam duvara çarptı. Kaan hemen aşağı atladı ve ateş gücüyle beni korumaya çalıştı ama nafile. Parşomen çok güçlüydü. Kalkıp abimin kolundan tuttum ve arkaya ittim. “Kendini parşomenle güçlü olduğunu mu sanıyorsun?” dedim sinirli bir sesle.

Herkes aksiyon filmi izlercesine gözlerini açmış bir bana bir Umut’a bakıyorlardı. Gözlerimi kapattım. “Ne oldu korktun mu?” dedi Umut alaylı bir sesle. Gözlerimi açtım. Gözlerim mordu. Ama bu sefer çok parlak bir mordu. Elimden mor bir alev çıkıyordu. Umut bir anda geri çekilmeye başladı. “Hemen bana o çubuğu ver. Hemen!” dedim bağırarak. İstemeyerek de olsa bana çubuğu verdi.

hiçbirinden sen sorumlu değilsinBunu bil, tamam mı? Bana yaptıklarından sonra diğer ninjaların seninle konuşmayacağını düşünsen bile. Bu yanlış, onlara her şeyi anlatacağım ve bunun bir hata olduğunu söyleyeceğim. Tamam mı? Şimdi başını kaldır ve cevap ver, toprak ninja. Dünyadaki zalimlerin ve adaletsizlerin karşısında her zaman dimdik ayakta kalacaksın! Anneni gururlandıracaksın! Toprakla bir olacaksın! En güçlü ninja olacaksın!") "I'll be the strongest ninja!" diye bağırdı bana sarılarak. ("Güçlü bir ninja olacağım!") Gülümsedim.

Gece asla uyuyamadım. Birden aklıma bir şey geldi. Parşömenin üzerinde 'Yasaklı Spinjitsu Parşömeni'yazıyordu. Yasaklı olmasının sebebi acaba Umut'a yaptıkları mıydı? Aklımda binlerce soru vardı. Kalktım ve ışığı açtım. Yaklaşık iki saat boyunca kitap okudum. En son saate baktığımda saat gecenin üçüydü...

9. BÖLÜM

"Defne uyan polisler geldi!" diye yankılandı Kaan'ın sesi kulağımda. Aniden kalktığımdan olmalı ki başım dönmeye başladı. Herkes benim odamdaydı ve polislerle karşı savaşıyorlardı. "Defne hemen gücünü kullan!" diye bağırdı Bora. Polislerden biri silahını çıkarttı. "Dikkat edin!" diye bağırdı Emre. Polis tetiğe bastı. Eğer iki seçim arasında diğerini seçseydim... Umut ölmüştü. Saniyelerle yarışırken hemen Umut'un önüne geçtim. "Defne!" diye bağırdı Kaan. Şansım olacak ki kalbimin altından vurulmuştum. "Benim öleceğimi sanandınız değil mi? Ama benden kolay kolay kurtulamazsınız!" dedim elime 'Yasaklı Parşömen' i ışınlarken. "O çok güçlü." dedi polislerden biri. Ama elinde tuttuğu şey değerli bir şeye benziyor." dedi başkomutanları gibi görünen aç gözlü biri. "Gel ve al o zaman!" dedi gülerek. "Olamaz! Yine kontrolü kaybetti!" dedi Yiğit. Vücudumdan kan akıyordu.

Gözlerim geri yeşile döndü. Hemen parşomeni Kaan'ın odasına koydum. "Kaan, parşomeni senin odana koydum." dedim. "Tamam. Ama şimdi beni yalnız bırak. Çünkü biriyle bir şey halletmem gerek." dedi Umut'a bakarak...

Umut ise başını öne eğmişti. "Sen burada bekle. Ben halledeceğim." dedim ve Umut'un yanına gittim. Kafasını daha da öne eğdi. Diğerleri hemen anlamasın diye İngilizce bir şeyler söylemeye başladım. "I forgive you. I know you didn't do this on purpose. That scroll has taken over you. You're not responsible for any of this. Know that, okay? Even if you think the other ninjas won't talk to you after what you did to me. That's wrong. I'll tell them everything and tell them it was a mistake, ok? Now raise your head and answer, earth ninja. You will always stand tall in the face of the oppressors and injustices of the world! You will make your mother proud! You will be one with the earth! You will be the strongest ninja!" dedim. ("Seni affediyorum. Bunu bilerek yapmadığımı biliyorum. O parşömen seni ele geçirdi. Bunların Ama umrumda değildi. Umut hemen beni tuttu ve parşomeni elimden aldı. "Teslim oluyoruz!" dedi Umut. Şaşkınlıkla ona baktım. Bana göz kırptı. Etrafa baktım. Selin ve Ash burada değildi. İşte o sırada bir planın işlendiğini anladım. Polisin yanına gittim ve bende teslim oldum. O sırada hızla biri geçti arkadan. Polis hemen arkasına baktı sonra kelepçeyi elime bağlamaya devam etti. Bağladıktan sonra polislere doğru döndüm. "Bence arkanıza bakmanız iyi olur." dedim sırtarak. Polisin arkasına bakmasıyla silahla burun buruna gelmesi bir oldu. Bu sefer polisler ellerini yukarı kaldırdı. Çünkü Ash ve Sıla arkadan hızlı bir şekilde geçmiş ve polislerin silahlarını çalmışlardı. Diğer ninjalar bu plandan etkilenmişcesine bakıyorlardı.

1,5 Saat Sonra

“Ucuz atlattık.” dedim koltukta yatarken. “Artık soruma cevap verebilir misin? Neden benim için kendini feda ettin?” diye sordu. “Sakin bunu sadece sana yaptığımı düşünme!” dedim. “Bunu Kaan için de yapardım Nazlı için de Yiğit için de.” dedim. Yavaşça kalkmaya çalıştım. Kaan hemen gelip beni tuttu. “Banyoya gideceğim” dedim. Beni merdivenin yukarısına kadar çıkardı. “Bundan sonrasını ben giderim. Teşekkürler.” dedim.

İşimi bitirdikten sonra çıktım ve merdivenlere yöneldim. Kaan beni görür görmez yanıma geldi. “Abi sen nasıl geldin buraya!” dedim şaşkınlıkla. “Kendin inecektin .” ‘Yardım edeyim.’ dedim dedi Kaan. “Tamam.” dedim ve abimin yardımıyla aşağı indim. Koltuğa oturdum. Abim de yanıma oturdu. Bir süre boyunca sohbet ettik. Sonra sıkılmaya başladım. Çünkü Nazlı odada uyuyor, Selin ile Ashi ise alışverişe çıkmıştı. Anlayacağımız sohbetteki tek kız bendim. Bir süre sohbete katılmadım. Kısa bir süre sonra uykum gelmeye başladı. Kafamı Kaan’ın omzuna koydum. Kaan ise gülümseyip saçımı okşamaya başladı. Bir kardeşinin olduğunu daha yeni öğrenmişti. Sadece bana önceden gösteremediği ilgiyi göstermeye çalışıyordu. Bunları düşünerek uyuya kalmışım.

10. BÖLÜM

“Tutuklayın!” ... “Müebbet hapse karar verilmiştir!”... “Bunların hepsi senin suçun!” “Evet! Sen bunu yapmasaydın biz şu anda hapiste olmayacaktık!” ...

“Benim bir suçum ...” “Defne iyi misin?” . İşte bu ses her şeyin bir rüya olduğunu kanıtlıyordu. Gözlerimi açtığımda Kaan bana bakıyordu. Meğersem omzunda rahat etmediğimi görmüş, bu yüzden dizine koymuştu başımı. Ayağa kalktım.

Aniden kalktığımdan dolayı olmalı ki başım dönmeğe başladı. Kaan hemen yerinden kalkıp beni tuttu. “Sen iyi misin?” diye sordu. Belli ki meraklanmıştı. “Yok ben iyiyim. Merak etme.” dedim gülererek. Kaan beni tutmayı bıraktı. Ben ise mutfağa yöneldim. Dolaptan bir bardak aldım ve su doldurdum. Suyu içmiş Kaan’ın yanına geri dönüyordum ki aniden başım dönmeğe başladı. Yine... Hemen kanepeye tutundum. Kaan beni görünce hemen yanıma geldi ve beni kanepeye oturttu. “Defne bana doğruyu söyle! İyi misin?” dedi Kaan endişeli bir ses tonuyla. Tam ona cevap verecektim ki gözüm kapıya takıldı. “Abi, kaçmamız gerekiyor. Hemen!” diye bağırdım. Bağırmamla kapının tekmeyle açılması bir oldu. Tabii biz kaçana kadar polisler bizi görmüşdü. Ben ise yorgun olmama rağmen Kaan’ını ve kendimi kurtarmak adına ikimizi de yatak odama ışınladım. “Herkesi buradan götürmeliyiz! Çok güçlüler ve ...” diye sözümü devam ettirecektim ki Umut sözümü tamamladı: “... ve çok kalabalıklar!” Çabucak herkesi bahçeye ışınladım. İşte kullandığım bu güç beni bitirmişti. Daha diğer ninjaların bir şeyden haberi yoktu. Bahçede olduklarını fark etmemle bayılmam bir oldu. Üzgünüm ama bundan sonra bir şey hatırlamıyorum.

Hatırlayamayacağım Kadar Süre Sonra

Gözlerimi açtım. Beyaz bir tavan karşıladı beni. Başımı kaldırdım ve etrafa baktım. Yanımda bir hemşire vardı. Serumumu değiştiriyordu. Belli ki hastanedeydim. İşi bitince kapıya doğru ilerledi ve “Geçmiş olsun efendim!” dedi. Sesi çok tatlıydı.

Ben bunları düşünürken içeriye iki kişi girdi. Kim olduklarına bakmak istedim ve başımı yukarı kaldırdım. Umut ve Kaan karşımda duruyordu. Benim onları gördüğümü gördüklerinde koşarak yanıma geldiler. “Defne!” diye bağırdılar aynı anda gözyaşları içinde. “Ne oldu bana?” diye sordum kısık bir sesle. Kaan anlatmaya başladı: “Sen bayıldıktan sonra seni tuttuk ve yere koyduk. Umut ve Bora senin o kişiyi bilerek yaralamadığını, aslında o kişinin seni zorlamasının Kore suçlarına aykırı olduğunu anlattılar. Sonunda bize inandılar ve o adamı tutukladılar.” dedi ve üzgün bir ifadeyle başımı öne eğdi. “Ne oldu?” dedim merakla. Biraz bekledi ama sonra “O adamın tutuklanmasından 3 yıl geçti.” demez mi? “Ne!” diye bağırdım. “Sen daha yere düşmeden önce seni birkaç kere vurdular. Seni hastaneye getirdiğimizde komada kalman gerektiğini söylediler. Yani şu anda 24 yaşındasın.” dedi Umut. Daha şaşkınlığımı üstümden atamamıştım ki aniden kapı açıldı. Bunlar Nazlı, Bora, Yiğit, Emre, Aslı ve Selin idi. Nazlı koşarak yanıma geldi. “Abla!” diye bağırdı Nazlı. Hemen ona sarıldım. Ben onları dün görmüş gibiydim fakat onlar beni 3 yıldır görmüyordu. Bu sefer Emre konuşmaya başladı: Bizim de elementlerimizin olduğunu unutuyorsun herhalde. Hem sen bizim gruba geldiğin gün okuduğumuz parşomende bizim seni koruyacağımız söyleniyordu. Ama tam tersi oldu.” dedi.

“Bakın söz veriyorum, bir daha asla kendimi tehlikeye atmayacağım. Ama eğer konu sizseniz işler değişir.” dedim gözlerimden yaşlar süzülerek. Bunu duyan herkes bana sarıldı. “Tamam ya yeter! Duygusal anlardan nefret ederim!” dedi Aslı. O sırada bizi bir gülme tutmaz mı? Bu sefer o gözyaşları gülmekten akmıştı. Ben geri gelince eski halimize geri dönmüştük. Eski mutlu ninja grubuna...

BİZİM KEDİ

YAZAR
AZRA YAZÇİÇEK

FOTOĞRAF
MERYEM GÖKÇE YILMAZ

BİZİM KEDİ

Bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bir mahallenin ara sokağında bir sürü kedi yaşarmış. Bu kediler arasında kendi dış görünüşünü sevmeyen bir kedi varmış. Bu sokakta sadece bir iki kedi kalmış. Çünkü bu sokakta olan kedileri insanlar hep sahiplenirlermiş ama bizim kediyi kimse sahiplenmiyormuş. Nedeni ise tüylerinin renginin karmakarışık olmasıymış. Beyaz, siyah, sarı her renkten varmış. Öbür kediler tek renkli ya da siyah beyazlarmış.

Bir gün bizim kedi çöpün yanında bir ayna bulmuş. Bu aynada ise kendini görmüş.

-Ashında gözlerim çok güzel. Masmavi. Neden beni gözlerimle değil, tüylerimle yargılıyorlar, diye düşünmüş. Sonra ise kaldırımın kenarında yumuşak bir tişört görmüş ve onun üstüne yatmış. Uyanınca bu soruyu çok düşünmüş. Dürüst olmak gerekirse bu soru kafasına çok takılmış. Aklından sürekli bu soruyu geçirse bile bir cevap bulamamış.

Aynaya bakmak için tekrar gitmeye karar vermiş ama ayna çatlamış. Kedi bu duruma şaşırılmış. Ama kendine bakmayı çok istiyormuş. Bu yüzden aynanın üstüne çıkmış. Ayna çatlak olduğu için patisine cam batmış. Kedinin canı çok acımış. Saatlerce susmadan acısından dolayı miyavlamış.

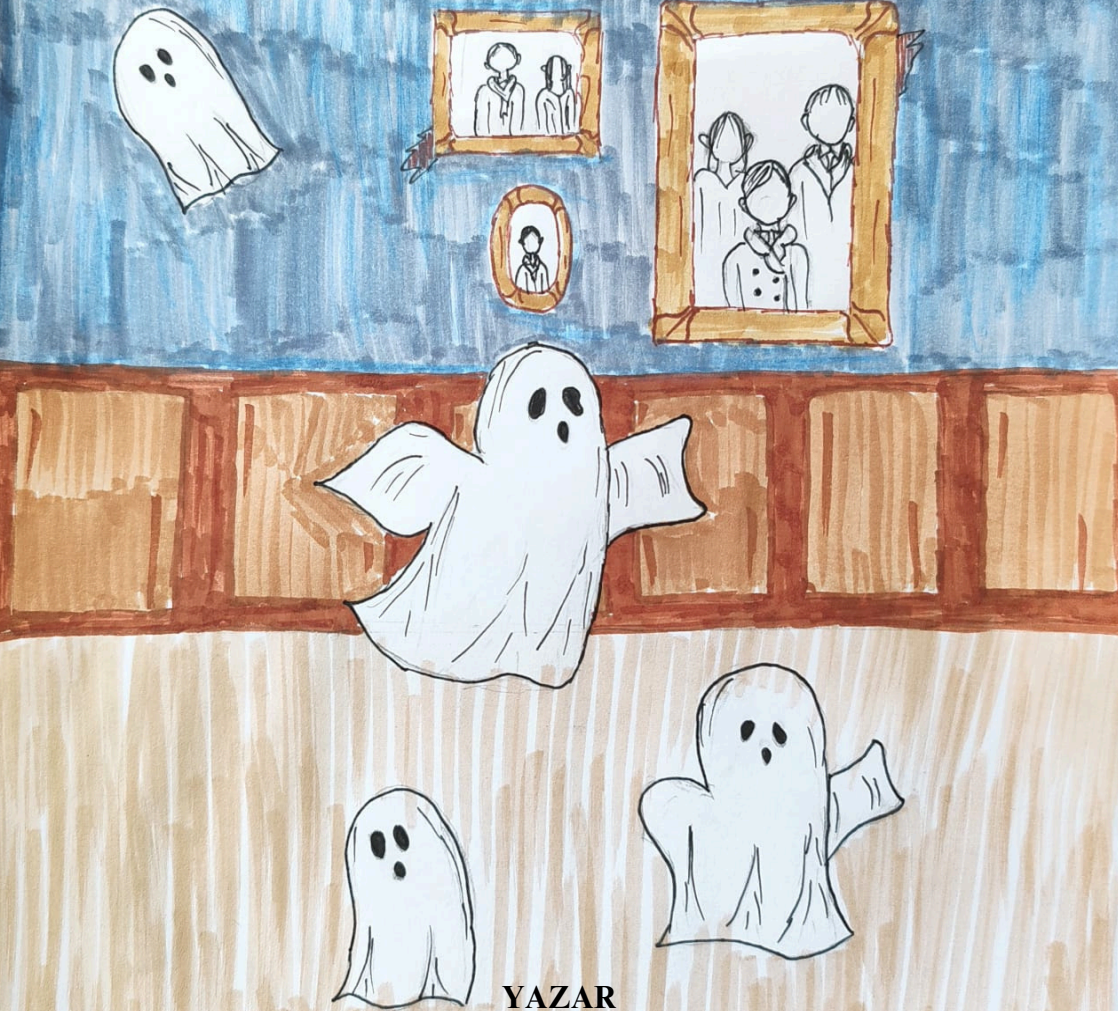
O mahalleye yeni taşman Nalan Hanım evine gitmek için bizim kedinin bulunduğu ara sokaktan geçmesi gerekiyormuş. Nalan Hanım ara sokaktan geçerken bizim yaralı kediyi görmüş. Bizim kediyi çok üzülmüş ve onu sahiplenmiş. Nalan Hanım ashında bir veterinermiş. Evinde ise bir sürü kedi varmış.

Tam olarak evinde değil de hem kedileri doğasından ayırmamak hem de acımasız olan bazı Şeylerden korumak için evinin bahçesinde bakıyormuŐ kedicilere. Veteriner bizim kediyi ilk önce kliniğine götürmüŐ ve patisindeki camı çıkar mıŐ. Veteriner kedinin tüylerini fark etmiş ama diğer insanlar gibi kedinin tüylerini yadırgamamıŐ ve kedinin tylerindeki renk karmaŐası doęuŐtan deęilmiŐ. Hepsinin sebebi çamur ve kirden dolayımıŐ.

Veteriner bizim kediyi bir güzel yıkamıŐ. Çamurların ve kirlerin altından sarı ve grinin karışımı tüyler ve masmavi göz l bir kedi ortaya ıkıvermiŐ. Nalan Hanım, bizim kediyi alıp evine yani bahçesine götürmüŐ. Böylece bizim kedinin çok iyi bir sahibi ve bir sürü arkadaşları olmuş.

Artık bizim kedi kafasındaki bütün sorulara cevap bulmuş. irkin olan onun tüyleri deęilmiŐ, karŐıdaki insanların onu tek bir özelliğiyle yargılamalarıymıŐ.

HAYALET

YAZAR
ELİF NUR DEMİR

RESİMLEYEN
ELİF ACAR

HAYALET

“Bazı insanlar sihirli bir değneğe ihtiyaç duymadan görünmez olur.”

Sabah 7.30 civarıydı, kalktım ve okula hazırlanmaya başladım. Ailem bir iş gezisindeydi, evde yapayalnızdım. Okula gittiğim zaman her zamanki gibi kimse beni fark etmedi. O gün her şey garipleşmeden önce hatırladığım son şeyler bunlardı.

Okula girdiğim zaman bir karmaşa olduğunu fark ettim. Sesin geldiği yöne doğru gittim, biri ölmüştü kafasını vurup. Kim olduğunu anlayamadım, göremiyordum bedeni. İnsanları ittim, bedeni gördüm.

Gördüm görmesine ama her tarafım buz kesti. Yerde yatan kişi bendim. Her taraf kandı, herkes “Bu kim?” dermişçesine etrafa bakıyordu.

Yanıma melek-peri karışımı bir şey yaklaştı, konuşmaya başladık:
-Merhaba, Amelia.

Bir şey diyemedim

-Farkındayım, afalladın nasıl öldüğünü anlamışsındır zaten. Seni ölümden sonra dünyaya götüreceğim. Hazır mısın?

Kafamı hayır manasında salladım. Melek-peri devam etti:

-Ölümden sonraki dünyaya gitmek için bir solucan deliğinden geçmemiz gerek, farkındayım hazır değilsin ama gitmemiz gerek.

Gitmeye başladık, sizi sıkmamak için burayı hızlı geçeceğim çünkü o an uyku ve şok halindeydim.

Geldiğimiz zaman bir melek beni odama yerleştirdi. Yatağıma uzandım, ve düşünmeye başladım. Hayatımı düşündüm, ne kadar boş bir hayat yaşamıştım ve şimdi buradaydım. Kimsenin tanımadığı biri olarak ölmüştüm. Şimdi ne olacaktı?

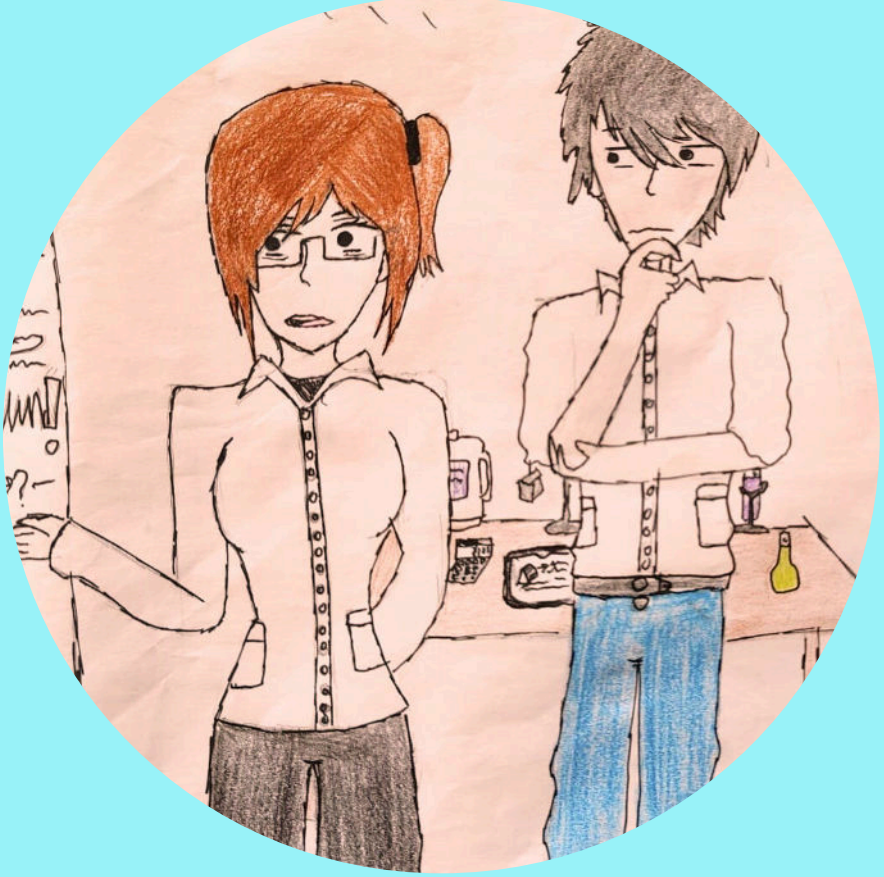
3 ay geemişti, geldiğim dnyadansa burası daha iyiydi. lmüştüm ama yaşadığımı hissediyordum.

Burada benim gibi fark edilmemiş kişilerle tanışmıştım.

İnsanlar ölümden çok korkar, kendilerini ve sevdiklerini bu olaydan korumaya çalışırlar. Bazıları ise lme kucak açar. Ben ikincilerdendim, ben her zaman için lme kucak açmıştım. Bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim, bu mutluluk gözümden bir damla yaş düşürdü.

Belki de artık yaşamanın zamanı gelmiştir.

KÜÇÜK MUCİT

YAZAR
ELİF ACAR

RESİMLEYEN
SU ATASAYANLAR

KÜÇÜK MUCİT

Ada ailesinin sıradan bir çocuk olarak bildiği küçük ve güzel bir mucitti. Bunu kimseye söylemiyordu. Çünkü hayvanlarla iletişim kurabildiği öğrenilirse başına kötü şeyler gelebilirdi. O sıcaık yaz sabahında günlerdir gitmeyi beklediği ormana gidecek ve çok sevdiği hayvan dostlarıyla eğlenceli bir gün getirecekti. Ormanın dışında sadece çok sevdiği hayvan dostlarının ve kendisinin bildiği pastanesinde çeşit çeşit pastalar yapacaklardı. Evde hiç bu kadar güzel pastalar yapabildiğini göstermemişti çünkü annesinin bunu öğrenirse evdeki bütün pastaları kendisine yaptıracağını biliyordu. Ada yatağından kalktı ve Raife Hanım'ın mis gibi kokan kahvaltısına doğru yöneldi. Raife Hanım güzel mi güzel bir kadındı. Annesine “Günaydın anneciğim.” dedikten sonra annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. Ardından babası Koray Bey'i ve kardeşi Ahmet'i uyandırdı. Kahvaltı masasına oturdular ve ailece kahvaltılarını yaptıktan sonra Ada babasından arkadaşı Merve ile yaz tatili ödevlerini yapmak ve eğlenmek için izin istedi. Arkadaşı Merve'yi aradı ve önemli bir işi olduğunu ailesi arayınca onunla birlikte olduğunu söylemesi için tembihledi. Merve ilk önce şüphelense de arkadaşını kırmak istemedi ve telefonu kapattı. Küçük mucit bisikletini alarak ormana doğru yola koyuldu. Güneş enerjisi ile çalışan hızlı bisikleti ile ormana girdi. Hayvanlar sevinçle Ada'yı karşıladı, beraber pastaneye gidip leziz pastaları yapmaya başlayacaklardı ama hayvanlar avcılarının arabalarını fark ettiler ve gizlendiler. Ada ne olup bittiğini anlamıyordu fakat hayvanların yüzündeki korkuyu görünce o da neler olup bittiğini anlamadan gizlendi. Avcılar ormanı üstünkörü kolaçan ettikten sonra hayvanları göremeyince gittiler. Hayvanlar biraz bekledikten sonra saklandıkları yerlerden çıktılar ve pastaneye girdiler.

Ada neler olup bittiğini hayvanlara sordu, hayvanlar avcılarının arabasını gördüklerini, onları aradıklarını ama bulamadıklarını söyledi. Ada avcılarının onları bulamamasına sevinmişti ama avcılar hala yakınlarda olabilirdi. Pasta yapmaya başladılar ve çok leziz pastalar yapmışlardı. Pastaları yedikten sonra Ada acaba annemler aradı mı diye düşündü, arama yoktu. Saat çok geç olmuştu. Ada hayvan dostlarına artık gitmesi gerektiğini söyledi ve bisikletine binip yola çıktı. Bir süre ilerledikten sonra avcılarının kurduğunu düşündüğü bir tuzağa yakalandı ve hareket edemez oldu. Ada'nın yorgunluktan kendinden geçtiği bir anda bir ses duyuldu. Ses "Hey küçük kız yardıma mı ihtiyacın var?" diyordu. Ada ilk önce halüsinasyon gördüğünü zannetti ancak konuşan bir ağaç ona doğru geliyordu. Bu yürüyen ağaç dalları ile onu kavradı ve tuzaktan kurtardı. Ada "Sen de kimsin?" diye sordu. Ağaç gülümseyerek "Sıradan bir ağaç." dedi. Ada "Sıradan mı? Konuşuyorsun sen." dedi. Ağaç "Sanki o hayvanlar konuşmuyor." deyince adamın yüzünü bir şaşkınlık ifadesi sardı. Onları tanıyordu, yürüyen ağaç Ada'yı ormanın kötülüklerinden korumak için tüm gücüyle sarıldı. Annesi Raife Hanım da ona hep böylesine şefkatle sarılırdı. Yol boyu yürüyen ağacın kollarında bir yandan hayvan dostlarına selam veriyor, bir yandan başından geçen gizemli olaylara anlam vermeye çalışıyordu. Hayvan dostları gözden kaybolmaya başlamış, adamın gözlerine bir uyku çökmüştü. Yürüyen ağaç adayı evine kadar getirmişti. Pencereden gizlice yatağına bırakmıştı. Ada saatlerce derin bir uykuya dalıp uyandı. Uyandıığında huzurla annesine koşup sarıldı. Tıpkı yürüyen ağacın ona sarılması gibi...

DELİ Mİ DAHİ Mİ?

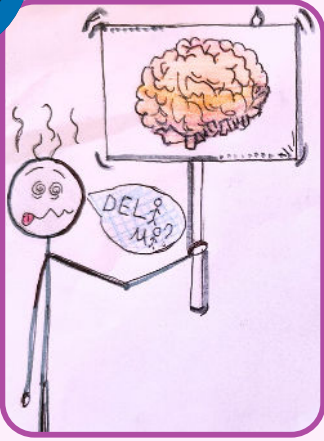

ŞAİR

DERİN YİĞİT

RESİMLEYEN

KAYRA GÜNER

DELİ Mİ DAHİ Mİ?

**Kimse inanmadı onlara,
Mantıklı konuşacaklarına.
Herkesi ikna etmeye çalıştılar
Ancak başaramadılar.**

**Alanlarında bilgililerdi,
Hep bildiklerini ferman ederlerdi,
Kimse anlamadı onları,
Nedenini kimse bilemedi.**

**Anlattıkları kendi dönemlerinde anlaşılmadı,
Yüzyıllar sonra değerlendirildi.
Artık herkes hayrandı onlara,
Ancak deli miydiler dahi mi?**

DOSTLUK

YAZAR

ELA ALMİRA ÖZDEMİR

RESİMLEYEN

CANSU TOSUN

DOSTLUK

Minik bir köyde yaşayan güvercin, tilki, kedi, köpek, keçi, tavuk gibi pek çok hayvandan oluşan bir arkadaş grubu varmış. Bu arkadaşlar birbirlerine çok bağlılarmış; her gün buluşur, güler oynarlarmış. Her zaman birbirlerine yardımcı olurlarmış.

Yine arkadaşların buluşacağı bir gün keçi, tavuğun evine gelmiş. Onu alıp buluşma yerine birlikte gideceklermiş fakat tavuk ortalıklarda görünmüyormuş. Keçi, tavuğun sahibinin söylediklerine kulak misafiri olmuş. Tavuğun sahibi şöyle demiş: “Bugün akşama ziyafet var şu tavuğu kesip yiyeceğim.” Bunu duyan keçi çok telaşlanmış. “Arkadaşımı bu adama yediremem, derhal bir çözüm bulmalıyım.” diye mırıldanmış. Hemen diğer arkadaşlarına haber vermek için buluşma yerine koşmuş ve orada sadece kedi, köpek ve güvercin varmış. Grubun diğer üyeleri henüz gelmemiş. Keçi arkadaşlarına:

-Acilen tavuğu kurtarmalıyız, yoksa sahibi bu akşam onu yiyecek, demiş.

Bunu duyunca köpek ve kedi derhal tavuğun evine gitmeye karar vermişler. Güvercini de tembihlemişler :

-Sen burada bekle, gelen arkadaşlara haber ver tavuğun evine gelsinler !

Hemen tavuğun evine giden arkadaşları etrafı kolaçan etmişler. Gizlice tavuğun kümesine gidip: “Biz buradayız, seni kurtaracağız, merak etme.” demişler. Bunu duyan tavuk çok sevinmiş ve “Siz geldiniz ya artık korkmuyorum.” demiş. Bu sürede bütün arkadaşları evin etrafına gizlenmişler.

Sonunda adam elinde bıçak ile evinden çıkmış. Kümese doğru gitmiş ve kümesin kapısını açmış. Tam o sırada kümesin kenarında saklanmış olan kedi ve köpek adamın üzerine atlamışlar. Kedi adamın yüzünü tırmalamış, köpek ise adamı ısırmağa başlamış. Tilki durur mu hiç? Adamın tepesine atladığı gibi onu yere devirmiş. Güvercin gagası ile adamın ayaklarını didiklemiş. Bu sırada keçi, kümesten çıkan tavuğu aldığı gibi kaçırmağa oradan. Tavuğun kaçırıldığı, tehlikenin bittiğini gören güvercin arkadaşlarına: “Tamam, arkadaşlar bırakabiliriz. Keçi ile tavuk gittiler.” demiş. Bunun üzerine adama zarar vermeyi bırakıp hepsi bahçeden çıkmış ve buluşma yerine gitmişler.

Hayvanların gitmesinin ardından neye uğradığına şaşırma adam ayağa kalkmış ve kümese bakmış ki tavuk yok. Adam hayvanların onu kurtarmaya geldiğini ve tavuğunu götürdüklerini anlamış. Aralarındaki bu dayanışmaya hayran kalmış.

Buluşma yerinde bir araya gelen arkadaşlar tekrar tekrar tavuğa sarılmışlar. Tavuk o kadar duygulanmış ki ağlamaya başlamış. “Sizi çok seviyorum dostlarım. Eğer siz beni kurtarmasaydınız ben çoktan ölmüştüm, hepinize çok çok teşekkür ediyorum.” demiş tavuk. Böyle arkadaşları olduğu için kendini çok şanslı hissetmiş. Bu olay arkadaşları daha da samimileştirmiş.

ELIF'İN KARANTİNA DOSTLARI

YAZAR
KAREN YILMAZ

RESİMLEYEN
KAREN YILMAZ

ELİF'İN KARANTİNA DOSTLARI

Elif için en üzücü gün gelmişti. Covid-19 yüzünden okullara ara verilip uzaktan eğitime başlanıyordu. Elif ve arkadaşları üzüntü içinde vedalaştılar. Akıllarında “İkinci sınıf bitene kadar tekrar görüşemeyecek miyiz?” sorusu vardı. Bir haftalık tatilin ardından uzaktan eğitim başladı. İlk günler güzeldi ama zaman geçtikçe uzaktan eğitimden sıkılmaya başladı. Elif okulda daha hızlı yazı yazarken evde dikkati daha çabuk dağılıyor ve daha yavaş yazıyordu. Bu durum biraz canını sıkıyordu.

Elif ailesiyle bahçeli bir evde oturuyordu. Sık sık bahçeye çıkıp oyun oynuyordu. Yine bir gün kendi kendine oynarken “Keşke bir kardeşim olsaydı!” diye geçirdi içinden. “Arkadaşlarımla görüşmemin yasak olduğu bu günlerde ne güzel oynardık.” dedi. Can sıkıntısından bitkilerle sohbet ediyor hatta onlara şarkılar söylüyordu. 20 yaş altı ve 65 yaş üstü kişilerin dışarıya çıkması yasaktı ama diğer insanlar da gerekmedikçe dışarıya çıkmıyordu galiba. Babası da sabah işe giderken hep maske takıyordu. Evlerinin bulunduğu sokak artık çok boştu. Araba sesi bile duyulmuyordu. Sokakları artık kuş sesleri kaplamıştı. Kuşların şarkılarını dinlemek çok hoşuna gidiyordu. Elif 8 yaşında olduğu için dışarı çıkamıyordu ama bahçeleri olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Günler birbirini kovalıyordu. Elif artık her şeyden sıkılmaya başlamıştı. Bunu fark eden annesi Emel Hanım ve babası Erhan Bey:

- Kızım bu aralar çok sıkılıyorsun. Bahçemizde besleyebileceğimiz küçükbaş bir hayvan almaya ne dersin? diye sordular. Elif bu habere çok sevindi.

- Gerçekten mi? Çok mutluyum, teşekkürler! Hıımm... Buldum!
Bir horoz ve üç tavuk olur mu?

- Tabii ki olur kızım yarın alalım, dediler.

Elif o gün o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki akşam onu uyku tutmadı. Sabah uyandığında tavukları ve horozları karşısındaydı.

- Canım hayvanlarım benim... Sizlere çok iyi bakacağım!

Elif ve babası ilk önce kümesi kurdular. Kaptaki yemleri bahçeye serptiler. Elif tavuklara ve horoza güzel bir masal anlattı. Sonra beraber saklambaç oynadılar. Ama ebe hep Elif oldu! Artık onlara isim koyma zamanı gelmişti. Horoza Bilibili, tavuklara da Yumurtacı, Gıdak ve Afacan isimlerini verdi.

Elif yeni dostlarıyla çok eğlenceli vakit geçiriyordu. Her sabah yumurtaları kümeden Elif topluyordu. En çok yumurtlayan tavuk da Yumurtacı' ydı. Elif daha önce hayvanları hep uzaktan seviyordu, onlara hiç dokunamıyordu. Hayvanlarla arkadaşlık kurabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Covid-19 sebebiyle evden dışarı çıkamayıp arkadaşlarından uzak kalınca hayvanları kendine dost edindi. O artık yeni bir Elif olmuştu. Küçük bir çiftçi gibi bitkilerine bakıyor, hayvanlarını besliyordu. "İleride koyunlarım, kuzularım da olsa !" diye hayaller kuruyordu.

Bir sabah kahvaltı yaparken annesi:

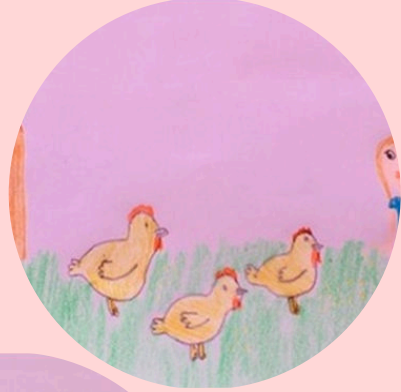
- Elif' ciğim bugün 11.30 ile 15.00 saatleri arası 20 yaş altı sokağa çıkabilecek. Aylin, Çağla ve Özge ile parkta buluşacaksınız, anneleriyle konuştuk, dedi. Elif haftalar sonra arkadaşlarını göreceği ve parka gideceği için çok mutlu olmuştu.

- Babacığım rica etsem ben parktayken Bilibili' ye, Yumurtacı' ya, Gıdak' a ve Afacan' a göz kulak olur musun?

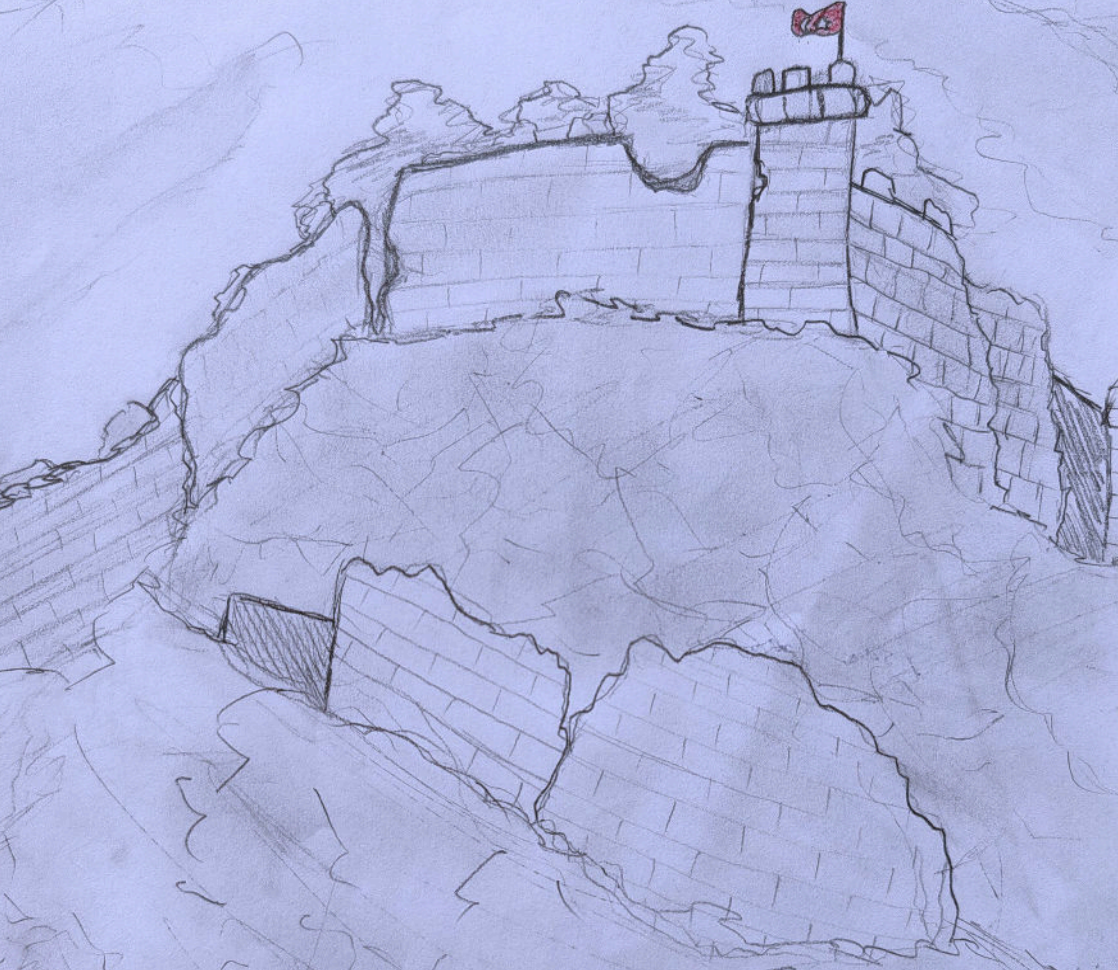
-Tabii ki de canım kızım.

Böylece Elif parka gidip çok özlediği arkadaşlarıyla hem oyun oynadı hem de sohbet etti. Elif o an anladı ki Corona Virüs' ün dünyaya yayılması gibi bir sürü olumsuzluklar olabilir ama bu zamanlarda da mutlu olabiliriz. Gereken tek şey olumlu düşünmek ve davranmak... Elif arkadaşlarıyla çok eğlendi ama artık eve dönmeleri gerekiyordu. Bir daha buluşma dileğiyle vedalaştılar.

Zamanla Covid-19 hastaları azalmıştı. Hayat yavaş yavaş normale dönüyordu. Nihayet okulların açılış tarihi de belirlendi. Elif mutluluktan havalara uçtu! Üç hafta sonra okullar açıldı. Bütün öğrencilerin keyfi yerindeydi. Elif ve sınıf arkadaşları bu günü aralarında bayram olarak kutladılar. Eski neşelerinde, çok sevdikleri okullarına devam ettiler. Ama bir farkla... Yeniden evlere kapanmamak için artık hepsi maskeliydi!

AFYON TATILİM

YAZAR
SELİN NUR GÜNAYDIN

RESİMLEYEN
ASYA KAYA

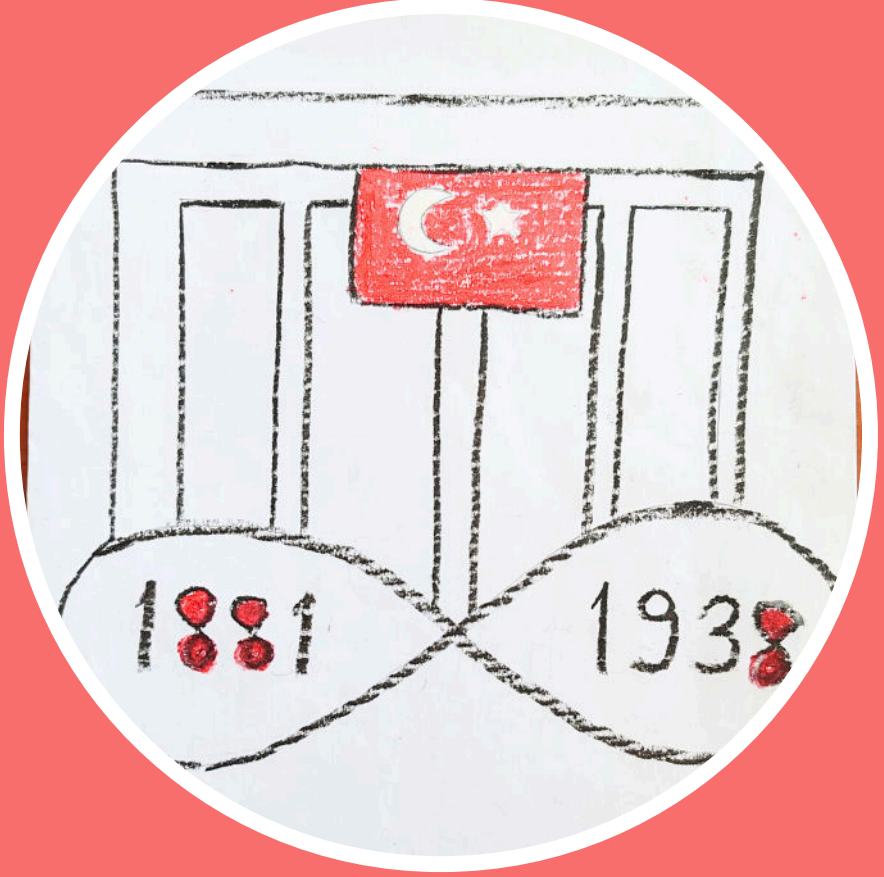
AFYON TATİLİM

Her sene olduğu gibi 15 tatilde Afyonkarahisar'a gitmek için hazırlandık ve yola çıktık. İlk önce gitmemiz gereken otele gittik ve orada kaldık. Otelde havuza, hamama, saunaya, buhar odasına ve birçok yere gittik. Beş günümüzü doldurduktan sonra otelden çıktık. Bu arada tabi ki ailece gitmemiştik. Babamın çocukluk arkadaşları Ferdi ve Çağlar amcalarla beraber gitmiştik. Onların çocuklarıyla da biz çok yakın arkadaştık ama Ferdi amcalar İstanbul' da oturdukları için Emine Nur, Zehra ve İnci ile pek fazla görüşemiyorduk ama Çağlar amcalarla evlerimiz yakın olduğu için Çağan ve Ceren'le daha samimi ve yakın arkadaştık.

Neyse gelelim tarihi yerlere. Otelden çıktıktan sonra ortak karar üzerine Afyon Kalesi' ne, tarihi evlere ve camilere gittik. Hepsi birbirinden güzeldi ama çocuk olduğumuz için kaleye çıkamamıştık. Sadece bakmakla yetinmiştik. Buraları gezdikten ve alışveriş yaptıktan sonra Çağlar amcanın bir akrabası bizi evine davet etti. Biz de teklifi kırmamak için oraya gitmeye karar verdik.

Yola çıktık ve uzun bir süre sonra oraya vardık. Orada bizi güler yüzle karşıladılar. Biraz sohbet ettikten sonra orada bize oranın meşhur yemeği "ARABAŞI" ikram ettiler. Arabaşının özelliği çiğnemedi yutulmasıymış ama biz ilk defa yiyeceğimiz için yutamamıştık. Tabii ki oradaki ev sahipleri yutabiliyordu. Biz onları izlerken çok eğlendik ve böyle bir anımız oldu.

SİREN

YAZAR
YAĞIZ EGE ÇIRAK

RESİMLEYEN
ALARA ÇAKALDERE

SİREN

Okuldaydım. Saat 12.38. Bir anda midem her zamankinden daha fazla ağrımaya başladı. Gözlerimin yavaşça kapandığını hissediyorum. Gözlerimi açacak gücü bulamıyorum ama hala duyabiliyorum. Ambulans sesleri, sadece bunu duyuyorum. Tahminimce hastaneye götürülüyorum. Kulaklarım da gözlerim gibi etkisiz hale geliyor.

Uyandığımda kendimi bomboş bir odada buluyorum ya da bulamıyorum. Yanı başımda bir adam var. Hiç konuşmuyor. Ona kim olduğunu sordum. Atatürk'ün olduğu tabloyu gösterdi ve anlatmaya başladı : “Kemal” in çocukluk arkadaşıym. Çocukken ben, Kemal ve diğer arkadaşlarımız türlü oyunlar oynardık. Gel göstereyim.” dedi. “Nasıl?” diye sordum. Cevaplamadı. Elimden tuttu ve karanlık bir yere götürdü beni, bir kapı sesi duydum. Etraf aydınlanmaya başladı. Beş altı çocuk oyun oynuyorlardı. Gayet mutluydular. Sonra geldiğimiz kapıdan çıktık. Ben yine aynı odaya döneceğiz zannettim fakat öyle olmadı. Başka bir yere geldik. Burada insanlar savaşıyordu. Bazı kadınlar da mermi, yiyecek ve su taşıyordu. Sonra yeniden aynı kapıya yöneldik . Bu sefer kıyıya yaklaşan bir vapur ve vapuru bekleyen bir insan kalabalığı gördük. O adam yine kapıya yöneldi ama bu sefer ben onun peşinden gitmedim. Ona “Bunları neden gösteriyorsun?” dedim. Yanıma geldi ve beni sürükleyerek kapıya götürdü. Bu sefer birkaç insan birbiriyle konuşuyorlardı. Aralarında mavi gözlü, sarı saçlı birini gördüm. Onun Atatürk olduğunu anlamıştım. Bir de yanımdaki adamın kim olduğunu anlayabilsem. O adam yine kapıya yöneldi. Bu sefer kararlıydım.

Onun peşinden gitmeyecektim, tabii sorularımı cevaplamazsa. Ona bu sefer ciddi bir ses tonuyla:

“Sen kimsin ve bunlar ne ?” dedim. Cevaplamadı ama eliyle gel işareti yaptı. Beni sorularımın cevap bulacağı bir yere götüreceğinden emindim. Onun yanına gittim. Bu sefer kapı ters yönde açıldı. Bir adam, eli titreyerek masadaki silahı aldı ve kalbine ateş etti. Ben bunları izlerken o adam bu olaya arkasını dönmüştü. Sanki bu olayı daha önceden yaşamış gibi bir hali vardı. Aynı kapıya doğru bana bakmadan gitti. Ben de onun peşinden koştum. Atatürk yatakta yatıyordu. Yanında Ali Kılıç “Allah kahretsin!” diyerek homurdanıyordu. Yanımdaki adamında artık yüzü karanlıktan arınmış bir şekilde görünüyordu. Bu adam Salih Bozok’tu... Atatürk’ün gözlerini yumduğunu gördüm. Gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. O anda kulaklarımı parçalayan bir siren sesi duydum. Bu ses sadece kulaklarımı değil, yüreğimi de parçalamıştı...

KRALIÇE URSA

YAZAR
ELİF NUR DEMİR

RESİMLEYEN
NİSAN ÖNER

KRALİÇE URSA

Kraliçe Aragonlu Catherine'e...

Kral Ramunder'in yasa dışı kızı, Transilvanyalı Ursula. Ursula veya Ursa MÖ 3000 yılında doğmuştu. Ursa, küçük yaşlarda Kraliçe 1. Milana'nın nedimesi olarak saraya gönderilmişti. Babasını hayatının ilk 20 yılı hiç tanımadı ama babasıyla tanışmak zorunda kaldığı bir olay gerçekleşti.

Kraliçe Milana, Cennet Bahçeleri'nin Kraliçesi Kraliçe Aldovia'yı tahttan düşürüp Cennet Bahçeleri'ni Transilvanya'ya katmak istiyordu. Bu yüzden gizli bir komite kurmaya başladı, Aldovia'yla bağlantısı olan kişilerle.

Ursa ve annesi Lilith kraliçeye ihanetten dolayı Cennet Bahçeleri'nden sürülmüştü, bu yüzden Kraliçe Milana ilk başta masum Ursa'yı komiteye aldı, bunun sonu olacağını bilmeden.

“Majesteleri, beni istetmişsiniz.”

“Otur Ursa, seni buraya önemli bir görev için çağırdım. Bu August. Sen ve August' un buradaki misyonu Kraliçe Aldovia' yı tahttan düşürmek için bana içerden bilgiler vermek.”

“Majesteleri, siz en iyi bilirsiniz ki o kadın bana ve anneme çok zor zamanlar yaşattı fakat ne olursa olsun bir kraliçeye hainlik edemem.”

“Bunu yapmazsan annen ve sen buradan sürülürsün Ursula.”

“Hayatım boyunca bir yerlerden başka yerlere sürülürüm bu benim için sorun olmaz.”

“Seni senden daha iyi tanıyorum Ursula. Sen hırslı bir kadınsın. Burası sizin en son şansınız. İyi düşün.”

Ursa hiçbir şey söylemeden kapıyı vurup çıktı. Milana, August'a döndü:

“Bana bildiklerini söyle August.”

O zamanlar 20'li yaşlardaydı August. Ajanlık yapmak için çok genç ama çok zeki idi:

“Kraliçe Aldovia, görüldüğü kadar güçlü bir hükümdar değil majesteleri. Cennet Bahçeleri’ni yönetmek için fazla saf bile diyebilirim çünkü orada her şey toz pembe görünür halkın ve onun gözüne, sürgün edilen melekler bile halka veya kraliçeye söylenmez. Kraliçe Aldovia, biliyorsunuz ki Kral Ramunder’in yeğeni. Bu yüzden arkası oldukça sağlam.”

“Bizimde arkamız oldukça sağlam August.”

“Nasıl yani majesteleri?”

“Nedime Ursa kimin kızı biliyor musun August?”

“Hayır, majesteleri.”

“Kral Ramunder’in kızı. Sence Ramunder kızına yardım etmez mi? Eğer Ursa’yı kendi safımıza geçirirsek bu savaşta büyük bir fırsatımız olur.”

“Bilemiyorum majesteleri.”

Yazarın notu: Buradan sonra sizi sıkmamak için direkt savaşa geçiyoruz.

Kraliçe Milana, savaş alanına doğru yürüdü fakat bilmediği bir şey vardı, düşmanını tanımıyordu.

“Ursula... Benim düşmanım mı olacaksın şimdi de?”

“Ben her zaman senin düşmanındım Milana. Fakat bu savaşa isteyerek gelmedim buraya gelme sebebim babamı onurlandırmak.”

“Sadece bir kukla görevi görüyorsun yani şu an.”

Ursa cevap vermedi sadece ordusuna ileri komutunu verdi.

Ursa, sadece babasını onurlandırmak istemiyordu, o tahtı istiyordu. Ursa, babasını fazla görmemişti fakat babasının asıl kızı yani ablasını tanıyordu ve ablası ona bu savaşı tavsiye etmişti. Aslında her şey planlıydı. Ursa, ilk önce kraliçenin aklına bu savaşı sokmuştu sonra da bu planı August'a kurgulattırmıştı.

Ursa, sanki yıllardır savaşa çıkıyormuşçasına saldırıyordu. Aynı bir vahşi hayvan gibi.

Milana' yı yere serdi, kılıcını çekti ve kraliçenin savunmasız göğsüne sapladı. Daha son sözünü söyleyemeden kraliçe yeni kraliçe; eskisinin başından düşen tacını başına taktı, yeniden atına atladı ve Cennet Bahçeleri' ne doğru ilerledi.

“Ursa bana acı... N'olursa olsun ben senin kanındanım acı bana...”

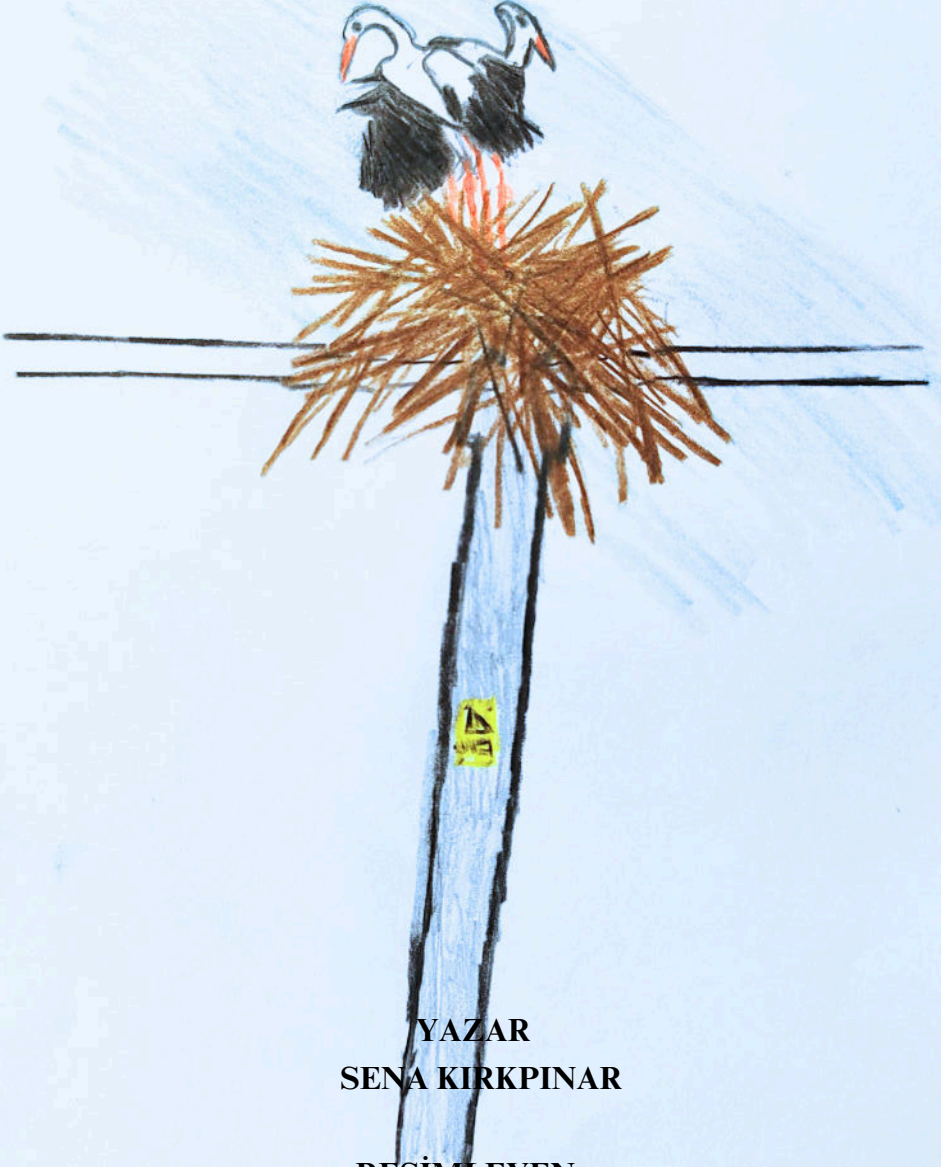
“Ben buraya seni öldürmeye gelmedim.”

“Peki, bana ne yapacaksın?”

“Bu taht senden sonra ablama kalacaktı, değil mi? Artık kalmayacak çünkü ablam Cehennem dışındaki tahtlarından feragat etti, sanırım yeni varis benim değil mi?”

“Sizsiniz kraliçem... Fakat asla baban gibi olma asla Ursa.”

SÜRPRİZ YUVA

YAZAR

SENA KIRKPINAR

RESİMLEYEN

AZİZ ÇAĞIN KOVANCI

SÜRPRİZ YUVA

Annemin dedesinin cenazesindeydik. Hepimiz üzgündük ama dedesi vefat etmeden önce çok acı çekiyordu ve fazla yaşlıydı. Gömüldükten sonra cenaze evine gittik. Komşuları çağırdık, pilav dağıttık. Pilavları dağıttıktan sonra ellerimi yıkarken telefonum çaldı, ellerimi kurulayıp telefonu açtım. Bilinmeyen numaraydı ama dalgınlıktan elim gıdiverdi. Arayan büyük dedenin avukatı olduğunu söyledi, dinledim ama inanmadım. Ona neden inanmam gerektiğini sorduğumda dedenin adını, çocuklarını ve nerede yaşadığını söyledi; hepsi doğrudu. Bunları duyunca inandım ve boş bir odaya geçtim. Çocuklarına, torunlarına hatta torunlarının çocuklarına (yani benim gibi kişilere) bir şeyler bırakmıştı. Avukat şartları söyledi, numarasını kaydetmemi istedi ve kapattı. Sonra düşüncelere daldım. Bana bir ev kalmıştı, İstanbul'daydı ve satmam yasaktı. Eğer satmaya kalkışırsam ev başka bir mirasçıya geçecekti. Ev içeriden merdivenli, üç katlıydı.

Anneme ve babama detay vermeden anlattım, babamdan arabayı aldım hemen eve gittim ve çanta hazırladım. Kıyafet ve biraz para aldım. Atladım arabaya, kırdım direksiyonu İstanbul'a. İstanbul'a varınca adrese gittim. Oldukça güzel bir apartmana benziyordu. Eve girdiğimde çok eski koltuklar, bir o kadar da eski fotoğraflar gördüm. Teker teker katları çıktım. Her katta beşer oda iki tane onlardan daha büyük birer oda ile en altta ve en üstte birer mutfak vardı. Ev çok eskiydi, sanırım dedeye de dedesinden kalmıştı. Evi gezmeyi bitirdikten sonra bir otele gittim ve işlerimi bitirip yattım.

Sabah erken kalktım, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığını aradım, grmek istediğimi söyledim. Kabul ettiler oğlen gelmemi rica ettiler, kabul ettim. Hazırlandım, kahvaltı edip yola ıktım. Konutuk ve fikrimi kabul ettiler. Tadilattan sonra hemen balayacaklarımı ve gelimelerden haberdar olmak istediklerini belirtip beni uğurladılar.

Hemen hazırlıklara baladım. İzmir'e gidip geldim ama dizginleri hep sıkı tuttum.  ayım sonunda Őiddet gören ocuk ve kadınların barınabileceği bir yuva olmutu. Yardıma ihtiyacı olan herkesin gelebileceği sımsıcak bir yerdi artık orası. Bakanlık bir bahçe de yaptırmıtı ve orada da sokak hayvanları kalabilecekti. Bir hafta sonra tekrar geldiğimde orası grdğim en güzel dayanıma örneklerinden birini sergiliyordu. Yaralar sarılmıtı, herkes mutluydu, insanlar ve hayvanlar acılarını unutmutu. Yuvaya gidip kadınlarla sohbet ettim, çocuklarla oyun oynadık, kedi ve köpekleri sevdik.

Oradan çıkarken çok mutluydum, bana el sallayan çocuklara karılık verdim. O an telefonum çaldı, arayan annemdi. Biraz konutuktan sonra gazete almamı, söyledi. Telefonu kapatınca ilk grdğim bakkaldan gazete aldım ve biraz karıtırınca bir anda yuvayı gördüm. Çok duygulandım, gözlerim yaardı...

ÜÇ ARKADAŞIN MACERALARI

YAZAR

HALİL TUNAHAN BILDIRCIN

RESİMLEYEN

KAYRA GÜNER

ÜÇ ARKADAŞIN MACERALARI

İlk olarak kendimi tanıtayım: Ben Tunahan. Eskiden İzmir’de yaşamıyorduk. Babamın tayini çıkınca geldik. Eskiden İstanbul’ da yaşıyorduk. Oradaki okulumu, arkadaşlarımı, herkesi çok özliyordum. Okula başladığım gün çok üzgündüm çünkü hiç arkadaşım olmayacak sanıyordum ama herkesle tanışmıştım.

En sevdiğim iki arkadaşım vardı: Taha ile Zeynep. Onlarla çok maceralarımız oldu. Birkaç tanesini anlatayım: Filiz Öğretmen, üçerli gruplar oluşturup doğada bulunan değişik şeyleri gözlemlememizi söylemişti. Biz de yakın arkadaş olduğumuz için üçümüz grup oluşturduk ve hafta sonu en yakın ormana gitmiştik. Macera ormanda başlıyordu.

Ormana bisikletle gitmiştik. Tam aramaya başlamıştık ki ben bisikletle bir yere takılmıştım. Hemen inip oraya baktık ve boru gibi bir şeyin bize baktığını gördük. Hemen orayı kazdık ve galiba bir şey bulmuştuk. Bulduğumuz şey bir zaman makinesiydi çünkü bir tuş vardı ve yanlışlıkla ona basmıştık, bir anda kendimizi dinozorların zamanında bulmuştuk. Sonra hemen kendi yılımıza döndük ve hemen öğretmenimize anlattık.

İlk başta şaka yaptığımızı sanmıştı. Filiz Öğretmen’ imizle de zaman makinesine bindik ve bize inanmasını sağladık. Birlikte bundan tam yüz yıl sonrasına yani 2123 yılına gittik. Ülkemiz çok kötü görünüyordu. Hemen belediye başkanı yanına gittik ve durumu anlattık ama o da ilk başta tahmin edeceğimiz gibi inanmadı. Onu da götürdük, inanmasını sağladık. Halka seslendi ama sadece İzmir halkı duyabildi, hemen habercileri aradık ve gelmelerini istedik. Geldiklerinde bir tane kameraman ile makineye bindik, sonunda bu haberi tüm Türkiye görmüştü. Herkes inanmıştı ve artık Türk halkı çevreye daha duyarlı almaya başlamıştı. Bunu yaptığımız için belediye başkanı bizi ödüllendirmişti.

Sadece bu kadar da değildi daha birkaç maceramız vardı. Okul gezisinde Uludağ'a gitmiştik ancak bir anda kaybolmuştuk, yanımızda telefon da yoktu. Biz kışın gitmediğimiz için kar yoktu,. Çok ilerlemiştik. Çalıkların arkasından bir anda bir şey çıkmıştı, biz çok korkmuştuk. Yardıma ihtiyacımız vardı, o an biri karşımıza çıktı. Konuşmaya çalıştık. "Sizi götürürüm ama bir şartla, dedi. Nereden geldiniz ?" diye sordu biz de cevap verdik.

Sonra yürümeye başladık. Yanımızdaki kişi maske takıyordu. Maskesini çıkardığında çok şaşırmiştık çünkü maskeli kişi Filiz Öğretmen'di. Bize şaka yapmışlar. İlk başta çok korkmuştuk ama sonrasında beraber gülüştük.

Böyle birkaç tane daha macera var. Bir gün biz ormanda bisiklet sürerken bir düğme gördük. Yanında bir kutu vardı, merakımıza yenik düştük ve düğmeye bastık bir anda kendimizi kutunun içinde bulduk. Sanki küçük bir şehir gibiydi ama insanlar böcek boyutundalardı. Çok güzel görünüyordu parklar, binalar, bankalar, restoranlar. Bizle birlikte bisikletlerimiz de küçülmüştü. Hemen bisikletlere atlayıp şehri gezdik. Parkta oyun oynayan çocuklar vardı. Onlarla tanıştık, biraz bilgi almak istedik ve hep beraber oyuna daldık. Havanın karardığından haberimiz yoktu. Bir anda büyüdük çünkü ailelerimiz telaşlanmış ve kutunun üzerinden bizi görünce biz kurtarmak istemişlerdi. Maceralar bitti güzel çocuk, bu hikayeyi okuduğun için teşekkür ederim.

YAŞAM İÇİN

YAŞAM İÇİN...

YAZAR

ÖZGE AYŞE KOÇHAN

RESİMLEYEN

EDA ORUÇ

YAŞAM İÇİN

Merhaba, ben Özge. Ben eskiden astronottum. Tamı tamına iki yüz yirmi yaşındayım. Evet, bu size pek inandırıcı gelmedi ama yaşadıklarımı anlattıktan sonra bana inanacaksınız.

Size ailemden bahsedeyim. Bir tane ikizim var. Adı Mert. O da astronottu. Benle aynı yaşta. Annem Melis, şu an hayatta değil. Neyse size yaşadıklarımı anlatmaya başlıyorum:

O zamanlar dünya yok olmak üzereydi. Susuzluktan bitkiler yetişmiyor, insanlar ölüyordu.

Çok zor durumdaydık. NASA artık dünyadan ümidi kesmiş, canlı yaşamı olan bir gezegen aramaya başlamıştı. NASA birkaç hafta sonra canlı yaşamı bulunmasa da oksijen bulunan iki gezegen bulmuştu ama o iki gezegen çok uzaktaydı. NASA bunu çok araştırdı ve o gezegenlere gitmenin bir yolunu bulmuştu. Oraya varmak için solucan deliklerini kullanacaktık. “O da ne?” dediğinizi duyar gibiyim. Solucan delikleri uzayda kestirme yol gibidir. Solucan deliğinin içine girdiğimizde bambaşka bir yere varacaktık.

İlk başta ben ve Mert bundan korkmuştuk. Bu durum annemin de pek içine sinmemişti. Bizimle gelen Yağız, Mert’in en yakın arkadaşıydı. Yağız’ın da bir ikizi var. İsmi Ada. Söylemeyi unutmuyayım, o iki gezegen kara deliğe çok yakındı. Bu yüzden kara deliğin yörüngesine girmememiz gerekiyordu.

Sizlere kara deliklerden bahsedeyim. İsminin “kara” olmasının nedeni içine giren ışığı bükebilmesidir. Kara delikler uzay zamanını da bükebilirler. Bu yüzden o gezegenlerde geçirdiğimiz bir saat dünyadaki elli yıla denkti. O gün gelmişti, herkes uzay gemisinin önünde bekliyordu. Herkes tanıdıklarıyla vedalaştı ve uzay gemisine bindi.

Solucan deliğine gitmemiz iki yıl sürecekti. Uzay zamanı dünya zamanına göre az da olsa yavaştır. Bu yüzden iki yıl içinde görünümümüz de bir değişiklik olmadı. Sonunda solucan deliğine varmıştık. Solucan deliğine girdiğimizde çok hızlıydık. Hatta o kadar hızlıydık ki ışık hızına ulaşmıştık. Solucan deliğinden çıktığımızda herkes çok sevinmişti. Çok yol kat etmiştik.

Şimdi de önümüzde üç aylık bir yolculuk vardı. O üç ayda bir şeyler yiyip içtik. O iki gezegene çok yakındık. İlk gideceğimiz gezegenin adı “Iced Iced” anlamı “buzlu” demektir. Nedenini anlamışsınızdır. Iced gezegeni çok soğuk. O kadar soğuk ki bulutlar bile kütle kazanmış ve donmuştu. Uzay gemisi gezegene sorun yaşamadan inmişti. Iced gezegeninde oksijen vardı fakat kaskımızı çıkarırsak soğuktan yüzümüz ciddi derecede yanar ve kör olabilirdik. Gezegeni hızlıca gözden geçirdik ve uzay gemisine geri döndük fakat bir sorun vardı. Uzay gemisi soğuktan donmuştu. Neyse ki bunun için bir yöntem vardı. NASA bunu düşünmüş ve uzay gemisine bir düğme koymuştu. Bu düğmeye bastığımızda uzay gemisi ısınacak ve buzlar eriyecekti. Düğmeye bastık fakat buzların erimesi en az kırk dakika sürdü. Kırk dakika bekledikten sonra uzay gemisine bindik ve gezegenden ayrıldık. Iced gezegeninde geçirdiğimiz süre dünyadaki elli iki yıla denkti. Uzayda sadece bir saat on dakika geçirdiğimiz için hiç yaşlanmamıştık. Aynı şekilde görünüyorduk. Öğrendiğimiz bilgilere göre annem hayatını kaybetmiş. Hepimiz çok üzüldük.

Iced gezegeni yaşamak için uygun değildi. NASA oksijen olduğu için bu gezegeni seçmişti. Diğer gezegen son şansımızdı. Şu an hepimiz yetmiş yedi yaşındaydık fakat yirmi beş yaşındaki insan görünümünde ve yirmi beş yaşındaki insan kadar sağlıklıydık.

Sıradaki gezegenin adı “Redsoil” bu kelimenin anlamı “kızıl toprak”. Bu gezegen Mars gibi kırmızı olduğu için bu ismi almış. O gezegen normal gözüküyordu. Uzay gemisi “Redsoil” gezegenine inmişti. Hepimiz dağıldık ve gezegeni gezmeye başladık. Yağız bir anda “Çabuk gelin!” diye bağırdı. Yanına gittiğimizde yerde yeşil bir bitki olduğunu gördük. Bu oksijen olduğunu hatta gezegende suyun bile olduğunu göstergesiydi. İlk önce Yağız kaskımı çıkardı. Rahatça nefes alabiliyordu. Sonra Mert daha sonra da ben çıkardım kaskı. Hemen NASA’ya haber verdik. Dünyada kalan insanları buraya getirmesini söyledik. Herkes buraya gelecekti.

İki buçuk yıl sonra gelebilmişlerdi. Yağız bir umut ile bir sürü insan içinde kardeşi Ada’yı arıyordu. Tam vazgeçmişti ki arkadan “Yağız!” diye bir ses duyuldu. Arkamızı döndüğümüzde Ada’yı görmüştük. Çok yaşlanmıştı. O şu an yüz doksan beş yaşındaydı. Mert ile ben bu kadar süre dünyada nasıl yaşadığımı düşünürken ikisi birbirlerine sarılmışlardı bile. Yolculukta bazı yaşlılar hayatını kaybetmişti buna rağmen tamı tamına 6 milyar 73 milyon insan “Reodsil” gezegenine varmıştı. Dünyadan ayrılmak istemeyenler de dünyada kalmışlardı. Tabii beklerken dünyadaki zaman da ilerlemişti. Biz şu an yüz doksan yedi yaşındaydık. Tabi ki de herkesin içinde buraya alışmak kolay olacak hissi vardı. Nereden mi biliyorum Reodsil gezegeninin dünyadan farkı yoktu, sıcaklık normaldi ve oksijen ile su vardı.

Biz bu kadar genç iken diğerleri çok yaşı olunca da bilim insanları ve doktorlar diğerlerinin de eski yaşına dönüp bizimle aynı hızda yaşlanmalarının nasıl gerçekleşeceğini araştırmaya başladılar. Bu araştırmamızın sonucu 486 yıl sonra bulundu. Çözüm yolu şu şekildeydi: Herkes bilim insanlarımızın bulduğu sıvıyı içecek ve sadece birkaç gün içinde 25 civarındaki yaşlarına geri dönecekti. Bu yöntem işe yaradı ve herkes çok gençleşti. Reedsil gezegenine geleli tam 14 yıl oluyor ve her şey yolunda gözüküyor, herkes çok mutlu ve bilim insanları belli bir süre geçtikten sonra dünyanın yakınına gidip nasıl olduğuna bakılacağını söylüyor o günü sabırsızlıkla bekliyorum umarım bir aksilik çıkmaz da dünyayı görmeye gideriz.

...390 yıl sonra (dünya zamanında)

İşte sabırsızlık ile beklenen o gün gelip çattı dünyaya gidiyorduk, herkes çok meraklıydı. Acaba dünya nasıl bir yerdi. Bunu en çok bu gezegende doğan ve dünyayı kendilerine anlattıkça daha çok heyecanlanan küçük çocuklar merak ediyordu. Tam uzay gemisine binerken 5 veya 6 yaşlarında gösteren küçük bir kız çocuğu tuttu, elimi tutanın kim olduğuna bakarken küçük kız:

“Babamın sana söylemiş olması lazımdı. Neden şaşırdın?” dedi. Şoka girmiştim çünkü bilim insanlarımızın oluşturduğu grubun başkanı Serhan Erkoç’ un kızları Selin’in ve Melis’in benim ile geleceğini unutmıştım.

Hemen Selin’in yanına eğilerek:

-Melis nerede? diye sordum.

Selin ise:

-Oo o geliyor, dedi. Su için geleceğini, söyledi.

Ben de hemen:

-Melis’i bekleyelim o zaman, diye ekledim.

Selin de:

-Olur, diyerek başıyla onay verdi.

Melis hemen yanımıza gelerek:

-Çok beklettim mi? diye sordu.

Biz de Selin ile aynı anda:

-Hayır, diyerek cevap verdik ve hep birlikte uzay gemisine bindik. Çocuklar gördüğü her şeye "vaay, bu ne, wow, vay canına..." gibi tepkiler verdiler.

...2 yıl ve 3 ay sonra

Dünya görüldüğünde herkes çok şaşırmişti çünkü dünya eskisi gibi yemyeşil ve masmaviydi. Her yer sular ve ağaçlar ile kaplıydı. Bazıları orası bizim memleketimiz diyorlardı. Tekrar yaşanabilecek hale geldiği için dünyada yaşamak isteyen bazı kişiler vardı ama bunu istemeyenler de vardı. Dünyada insanlar daha hızlı yaşlanırdı ve kim daha hızlı yaşlanmayı ister ki diye düşünüyorlardı. En sonunda dünyaya iniş yaptık ve eminim ki dünyada yaşamak isteyen herkes fikrini bu manzarayı görünce değiştirdi çünkü karşımızda dinazorlar duruyordu. Etçil veya otçul olsun fark etmez karşımızda her tür dinazor vardı.

Sanırım iç güdülerini ve reflekslerini en hızlı kullanan ben olmuştum. Yanımda duran ve dinazorların ne tür bir zarar verebileceğini bilmeyen Selin ve Melis'i ellerinden tutup gemiye koşarak götürürken Mert, Yağız, Ada'yı da dürterek gemiye gitmemiz gerektiğini söyledim.

Bazı kişiler duymuş olacak ki koşarak peşimizden geldiler. Kısa bir süre sonra herkes bize uyararak peşimizden geldi ve hiçbir dinozora fark ettirmeden herkes sağ salim gemiye ulaşmayı başardı. Serhan Bey kızlarını koruduğum için bana teşekkür etti. Gemideki herkes dünyada kalma fikrinden vazgeçtiği için Reodsil gezegenine geri döndük.

Reodsil zamanına göre 23 yaşındayım ve Reodsil' de rahat ve mutlu bir şekilde yaşıyoruz. Melis ile Selin' e ablalık ve aynı zamanda bakıcılık yapıyorum çünkü ikisi de yerinde durmayan iki küçük kurnaz çocuk.

ATEŞ TAHT

**YAZAR
ELİF NUR DEMİR**

**RESİMLEYEN
NİSAN ÖNER**

ATEŞ TAHT

Transilvanya Kraliçesi 1.Nathaira çok acı bir ölüm yaşamıştı. Kocası, İblis Krallığının varisi 1.Ignatio kendinden çok sevdiği karısının ölümüne dayanamayıp kendi canına kıydı.

En büyük kızları Prenses Katara (geleceğin İmparatoriçe Katara'sı) onların varisi idi fakat 13 yaşında olduğu ve iki yıl sürecek bir depresyona girdiği için en büyük amcasının kızı 2.Milana geçici süreliğine kraliçe olmuştu.

Aradan yedi yıl geçmişti, şimdi 20 yaşındaki genç prenses varisi olduğu tahtları geri istiyordu fakat Milana'nın tahtı bırakmaya niyeti yoktu.

Aylar boyunca elçiler gönderip durdular fakat sonuç nafile... Bir savaş mı geliyordu?

Katara ne yapması gerektiğini biliyordu, iyi bir savaşçıydı fakat bunları kuzeni üzerinde kullanmak istemiyordu. Milana çokça istekliydi bu savaş için. Bu sebepten bir savaş mektubu gönderdi kuzenine.

“Lordum, lütfen beni kuzenimle düşman etmeyin. Ne olursunuz fikrinizi değiştirin, onu kaybedersem babamdan geriye kimse kalmaz benim için.” dedi Katara, Lord William kuzeninden gelen savaş mektubunu okurken.

7 Ay Sonra - 20 Temmuz

Hava adeta kaynıyordu, aynı iki kraliçe gibi. Katara ve Milana adeta anlaşmışçasına aynı anda atlarına binip savaş alanına geldiler.

Birbilerine öylece bakakaldılar, sadece birbirlerine baktılar.

Sonra savaş başladı, iki ateş ustası, iki ateş kılıç, bir taht...

Kılıçlarını birbirlerine salladılar, vahşi hayvanlar gibi savaştılar. Peki sonuç ne olacaktı? Kim kazanacaktı, kim tahtın sahibi olacaktı? Kimse bilmiyordu, herkes sadece savaşıyordu. Günler boyunca devam etti savaş hatta öyle ki bazı askerler açlıktan ölmeye/ hastalanmaya başlamıştı. Transilvanya'dan, haber bekliyordu fakat nafile bir mektup dahi gelmemişti.

3 Ay Sonra - 23 Ekim

Savaş bitmeye yaklaşmıştı, İblis Ordusu kaybediyordu. Katara, çok iyi bir savaşçıydı adeta kılıcıyla dans ediyordu. Milana bunu bilmesine rağmen neden Katara'yla savaştı?

2 Yıl Önce - 8 Şubat

“Babacım, bana bunu yaptırtmayın. Amcamın ne kadar güçlü bir savaşçı olduğunu biliyorsunuz. Bırakın ben kendi imparatorluğumda imparatoriçe olayım. Bırakın Transilvanya İmparatorluğu Alvarssonlara kalsın.” dedi Milana babasına. Bu savaşın suçlusunu babasıydı.

4 Kasım

Savaşın son gününü, bugün sadece Katara ve Milana savaşıyordu. Yeterine ölüm görmüşlerdi.

Şunu eklemeyi istemiyorum, eğer Katara bu sonu kazanırsa İblis İmparatorluğu'nun da başına geçecekti.

Sonun başında son kez çektiler ateşten kılıçlarını.

Her yeri kül etmişlerdi, hava yerine ateş soluyorlardı artık.

Ve İblis Kraliçe yere çöktü, Vampir Prenses kazanmıştı.

“Lana...”

“Bana bakma Rara, Şu an kendimden babamın benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyorum. Beni yalnız bırak.”

Milana, atına atlayıp ortadan kayboldu. Katara da yerde kalakaldı.

1 Ay Sonra - 8 Eylül

“Kralieniz için dua edin. O sizin için Ulu İblis İmparatorluğu’ nu karşısına aldı.” diyerek tacı takıldı İmparatoriçe Katara’nın.

“Bir hayal kırıklığısm.”

“Biliyorum baba.”

(...)

CANKURTARAN FOX

YAZAR
ÜMMÜHAN YILDIZ

RESİMLEYEN
ESRA ÇAKI

CANKURTARAN FOXY

I. BÖLÜM

Kutuplarda yaşayan bir aile vardı. Bu ailede tek çocuk olan Betil annesi Gülay ve babası Şahit ile iş nedenlerinden dolayı kutuplara taşınmışlardı. Betil'in annesi olan Gülay şu an ev hanımıdır çünkü birkaç hafta önce işinden dolayı bacağı kırılmıştı ve işten ayrılmak zorunda kalmıştı. Babası olan Şahit ise fiyatı yüksek olan ve tek kabul edildiği alan avcılık işini yapıyordur. Bu işi yüzünden kutuplarda yaşıyorlardı. Betil bu nedenlerden dolayı okula gidememektedir ve hiç arkadaşı yoktur. Bu yüzden sadece annesiyle vakit geçirir, resim çizer, kitap okur, arada sırada dışarıyı keşfetmeye çıkar ve bazen de okula gittiği zamanlarda öğrendiği konularla ilgili testler çözerdi. Şahit avcılık işi yüzünden işinden çok geç geliyor ve ailesini sadece akşam yemeklerinde görüyordu. Gülay ise ressam olmak istiyordu fakat ayağı ve kocası Şahit'in işi yüzünden bu hayallerinden vazgeçmişti. Betil biraz gezmek için dışarı çıktı. Birkaç dakika yürüdükten sonra garip garip sesler duymaya başladı. Sağına ve soluna baktığında sesin yerdeki karların altından geldiğini fark etti. Eğilip korkuyla karları yavaş yavaş ve teker teker kenara doğru atmaya başladı. Sonunda bütün karları sesin kaynağının olduğu yerden kazmayı bitirmişti. Eğilip iyice baktığında sesin üç tane yavru tilkiden geldiğini gördü. Çok şaşırıldı çünkü kutup tilkilerinin bir tanesi ormanda yaşayan bir türdeki tilkilerden biriydi. Onun burada olmaması gerekiyordu çünkü onlar ormanda yaşardı ve soğuk yerlerde yaşayamazdı. Hiç düşünmeden tilkileri kucağına aldı ve eve götürdü. Eve geldiğinde sobaya birkaç tane odun attı ve tilkileri yanmayacakları şekilde sobanın önüne koydu.

Odasına gitti ve tilkilerin yatağının altına sıcak su torbaları koydu. Tilkileri sobanın önünden alıp yataklarına yerleştirdi. Masasına geçti ve resim çizmeye başladı. Birkaç saat sonra yoruldu ve uyumak için yatağına gitti, yattığı sırada aklına sorular takıldı. Orman tilkisi bir günlük yolu gelemezdi. Diyelim ki yolun birazını gitti ama sonra açlıktan, susuzluktan, soğuktan ve yorgunluktan bitkin düşüp ölürdü. Betil'in aklında bu sorular varken uyuması zor olmuştu ama birkaç dakika hareketsiz kalarak ve düşünmeden uyumayı başarabilmişti. Sabah olduğunda Betil'in ilk yaptığı şey mutfağına gidip üç tane balık alıp tilkilere vermektir. Tilkilerin karnı doyduktan sonra tekrardan mutfağına gitti ve yine tilkiler için bir kase su koydu. Odasına gittiği sırada annesi Betil'e seslendi ve elindeki su kasesiyle nereye gittiğini sordu. Betil ise sadece sulu boyalarla resim yapacağını söyledi. Ama Betil biliyordu ki annesi bu konuyu eninde sonunda öğrenecekti çünkü aynı evde yaşıyorlardı ve annesinin ayağı kırık olduğu için spor olarak evin içini dolaşılıyor. Sürekli Betil'in odasına da giriyordu. Ayrıca tilkileri tuvalete çıkarırken annesinin onu görmemesi imkansızdı. Betil suyu tilkilere verdikten sonra her zamanki gibi yaptığı şeyleri yaparak zaman geçiriyordu. Akşam olmuştu ve Betil'in de yatma vakti gelmişti gidip yatağına uzandı ve uyumaya başladı. Birkaç saat sonra Betil'e bir soğukluk gelmişti. Betil yataktan kalkıp etrafa baktığında camın açık olduğunu gördü. Kilitlediğinden çok emindi ama gözünün önünde duruyordu işte cam açıktı ve itiraz da edemezdi. Camı kapatıp geri yatağına dönerken yatağının altından sesler duymaya başladı.

Her zamanki gibi korkarak eğilip yatağının altına baktı ama hiçbir şey görememişti. Ayağa kalkıp eline masasının üstünden bir fener alıp tekrardan eğildi ve feneri tam yakacaktı ki karanlığın ardında iki çift göz görmüştü hemen feneri açtı ve ne olduğuna baktı. Betil o kadar şaşırmıştı ki az daha bağıracaktı. Yatağın altındaki karanlıkta gördüğü çift göz anne bir orman tilkisine aitti. Hemen sevine sevine sessizce mutfığa koştu ve dolaptan iki tane balık aldı ve odasına döndü. Yatağına çıktı ve aşağı eğilerek balığın birini yatağın biraz ilerisine koydu. Hemen battaniyenin altına girip tilkiyi izledi. Tilki yavaşça yatağın altından çıktı ve etrafı kontrol etti. Hiçbir tehlike olmadığını anlayınca yatağın altından tamamen çıktı ve balığı ağzına alarak yatağın üstüne zıpladı. Balığı teker teker üçe bölerek tilkilere verdi. Betil bir şey fark etmişti yavru orman tilkisinin göbek kısmı kardeşlerinin türü olan kutup tilkisine benziyordu ve tilkinin bir gözü kördü. Son olarak bir şey daha fark etmişti tilkilerin annesinin cinsi de orman tilkisiydi. Betil şaşkınlıkla tilkileri izlerken uykuya daldı. Sabah olduğunda Betil dün yaptığı gibi mutfığa gitti ve fazladan balık aldı ve bu sefer iki kaseye su koydu. Odasına giderken annesi Betil'i yine gördü ama sesini çıkarmadı. Betil odasına gittiğinde su koyduğu kasenin birini yavruların birini de yatağın altında olan anne tilkiye koydu ve balıkları da aynı şekilde, yavrulara birer tane ve anne tilkiye ise iki tane balık verdi. Birkaç gün böyle geçti ama annesi sesini çıkarmamıştı ama bu olayın sürekli devam etmesinden dolayı şüphelenmişti. Gülây'ın bir fikri vardı. Gece Betil uyurken odasına girip son bir haftadır devam eden bu olayı öğrenecekti. Bir süre sonra akşam oldu ve Betil her akşam olduğu gibi yatağına girip uyudu.

Sıra Gülay'daydı, yarım saat tamamen dalmasını bekledi ve odaya girdi girer girmez yatağın altında hareketlilik gördü eğilip fenerle baktığında tilkileri görmüştü. Bir anda korkudan bağırmaya başladı. Anne tilki de yavrularını korumak amacıyla önlerine geçip Gülay'a tıslamaya başlamıştı. Gülay'ın bağırışlarını duyan Betil ve babası Şahit korkarak uykularından uyanmışlardı. Betil kalkıp kendine geldiğinde duyduğu şeylerden bazıları şunlardı: Alın şu canavarları karşımdan, ısırarak beni, yuva yapmışlar evimize... Anne tilki büyük bir korkuyla ve cesaretle tam Gülay'a saldıracaktı ki Gülay aceleyle ayağa kalkıp tilkilerin annesine bir tekme attı. O anda Betil yataktan inip hızlıca tilkilerin önüne geçti. “Anne ne yapıyorsun, neden tekme atıyorsun tilkiye, onun ne suçu vardı?” diye sordu. Yavrularını korumak istiyordu sadece, dedi. Annesinin ve babasının konuşmasına fırsat vermeden eşyalarını toplayıp biraz yemek aldı ve tilkileri de alıp gitti. Yanına bot da almıştı. Evde zemindeki buzlar çatlar ya da erirse diye bot taşıyorlardı. Betil botu açtı ve içine girip her tarafı yorganlarla kapladı, akşam yemeğini yediler ve yatmaya koyuldular, uykuya daldılar. Annesi ve babası çok endişeleniyorlardı ama tek başına ayakta kalabileceğini düşündüler. Az da olsa kendi ayaklarının üstünde durması gerekiyordu. Betil'in başına bir şey gelecek olursa hemen yetişebilmek için botu evin demirlerine bağlamışlardı. Betil birkaç gün hayatını botta geçirdi. Birkaç gün sonra hava iyice soğumuştü ve Betil'in annesiyle babası daha da endişelenmişti. Şahit sobaya çok fazla odun atmıştı. Evin altındaki buzlar erimeye başlamıştı. Şahit bunun farkında olmadan evden çıktı ve bota gidip içine girdi Betil'le biraz konuştu ama eve geri dönmeyi hiç düşünmüyordu bile.

Şahit bontan çıkacaktı ki sallandıklarını hissettiler ardından deprem gibi sallandılar ve yıkılma sesleriyle bağırma seslerinin çıkması bir olmuştu Betil ile babası bontan dışarı baktığında ev denizin içine doğru gömüştü ve annesinin de boğulmak üzere olduğunu gördüler. Betil yüzmeyi biliyordu bontan aşağı atladı, atlarken ayağının üstüne düştüğü için az daha boğulacaktı. Bu fikirden vazgeçtiler ve annesini kurtarmak için ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Düşünürken de tilkilerden bir gözü kör olan orman tilkisi bontan aşağı atlayarak botun arkasına geçti ve ağızyla botu tutarak ileri doğru yüzdürmeye başladı. Ardından öbür kardeşleri ve annesi de atlayarak desteklemeye başladılar. Betil ve babası ise elleriyle ve küreklerle botu ilerletmeye başladılar. Sonunda annesinin yanına botu yaklaştırmayı başarmışlardı. Gülay'ı ellerinden tutup çekerek bota aldılar ve tilkileri de kucaklarına alarak bota koydular. Gülay bu olaydan sonra anne tilkiye tekme attığı için çok pişmandı. Herkes kurulayıp uyumaya hazırlandıktan sonra gece lambasını açıp uyudular. Sabah olduğunda bir adanın kenarında kalmış şekilde bulmuşlardı botu. Hemen kalkıp botu adanın içine doğru sürüklediler ve orayı bir yaşam alanına çevirdiler. Birkaç hafta adada kaldıktan sonra Betil ileride bir gemi görmüştü hemen seslenmeye başladılar ama bir fayda etmemişti. Havaya havai fişek fırlatmayı düşündüler ama o da bir fayda etmedi. Herkes yattıktan ve sabah olduktan sonra gemi sesiyle beraber uyandılar. Kafalarını kaldırdıklarında bir gemi ve geminin üstünde duran ve kurtarmaya gelmiş olan insanları gördüler. Çok sevinmişlerdi çünkü sadece birkaç güne yetecek kadar yemekleri kalmışlardı. Eşyalarını ve tilkileri alarak gemiye bindiler. Akşamüstü karaya vardılar. Bir yardımseverin evinde kaldılar ve babası yeni bir iş buldu. Betil'se yeni bir okula başladı.

CANKURTARAN FOXY

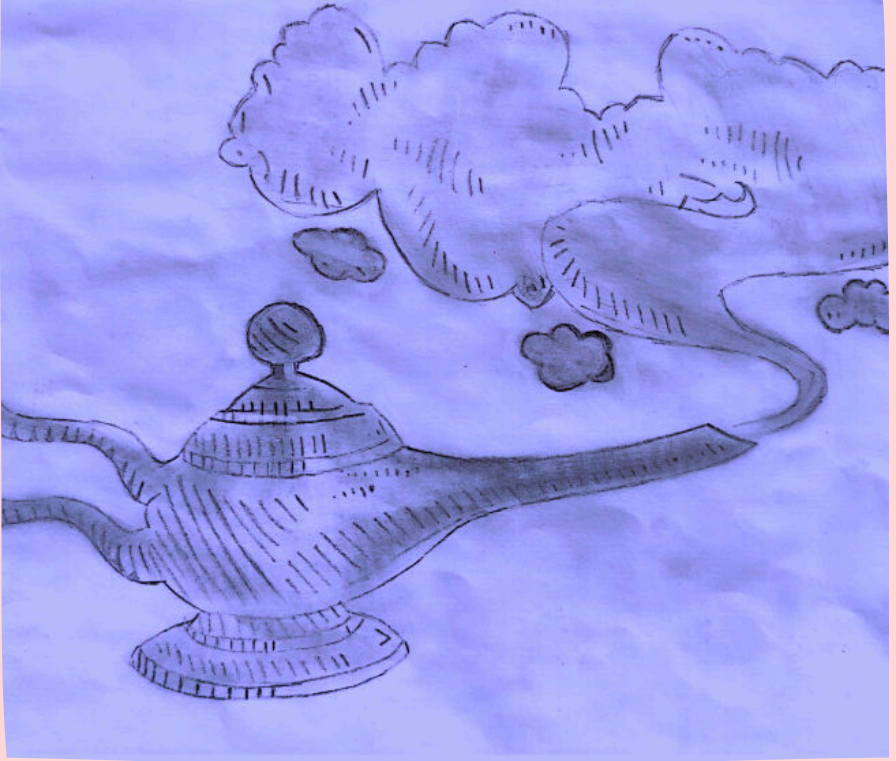
II. BÖLÜM

Okulda arkadaşları olmuştu ama çok da iyi anlamıyorlardı. Birkaç hafta okulda kavgalı geçmişti ve Betil derslerine çalışmıyordu. Betil zorbalık görüyordu ve okuldan gelir gelmez odasına kapanıyordu. Betil kör tilkinin adını Foxy koymuştu ve Foxy bile bunu anlamıştı. Bir gün Betil'in okulunda gezi düzenleniyordu ve ormanlık bir yerd. Betil tilkilerin artık özgür olabileceğini düşündüğü için tilkileri de yanına alacaktı. Gezi günü gelip çatmıştı ve Betil çok heyecanlıydı ve bir yandan da çok mutsuzdu çünkü artık tilkilere veda edecekti. Evden çıkarken hızla koştu ve yere düşüp ayağını burktu. Bu yüzden Betil'i okula babası bırakacaktı. Okula geldiklerinde Betil gezi otobüsüne bindi ve birkaç dakika sonra öğretmen geldi. Yola çıktılar ve birkaç saat sonra kamp yerine vardılar. Birkaç gün kampta kaldılar. Betil ayağını burktuğu için ayağı çatlamıştı bu yüzden çadırdan sadece hava almak, yemek yemek, tuvalete gitmek ve biraz yürümek için çıkıyordu. Bir gün Betil'in arkadaşları Betil'i nehir kenarına çağırdılar Betil'de çok sıkıldığı için hızlıca oraya gitti. Foxy ise bir şeylerin ters gideceğinin farkındaydı ve Betil'i takip etmeye başladı. Betil nehir kenarına geldiğinde arkadaşlarının konuşarak güldüğünü gördü. Yanlarına gidip ne olduğunu soracaktı ki yanlarına gitmesiyle arkadaşlarının Betil'i nehre itmeleri bir oldu. Betil suda boğuluyordu ayağı çatlak olduğu için yüzemiyordu. Bunu gören Foxy, Betil'in sahte arkadaşlarını da nehre ittirerek kendisi de suya atladı. Betil'i sırtına alıp yüzmeye başladı.

Betil ise eliyle destek veriyordu. Sudan çıkan Betil ve Foxy sahte arkadaşlarına gülüp eğlendiler. Betil sahte arkadaşlarını şikayet ederek okuldan attırdı.

Foxy ve kardeşlerine veda etme zamanı gelmişti. Birkaç konuşmadan sonra sıra Foxy'e gelince “Foxy sen benim hayatımı kurtardın sana çok minnettarım.” dedi ve babasıyla annesi yanına geldi. Annesi konuşmaya başladı; sana tekme attığım için özür dilerim, umarım çocuklarınla daha güzel bir hayat yaşarsın diyerek veda ettiler. Tilkilerin ağzına birer balık verdiler, tıkliler evlerinin yolunu tuttular.

SIHIRLİ LAMBA

YAZAR
YAĞMUR BACAK

RESİMLEYEN
ESRA ÇAKI

SİHİRLİ LAMBA

Bir gün Ali, Selim, Betül ve Esmâ yorucu bir cuma günü okul çıkışı evlerine dönerken okul yolunun sonlarına doğru bir dükkân gördüler. Bu dükkân daha önce hiç görmemişlerdi. Daha önce görseler hatırlardı çünkü neredeyse doğduklarından beri bu sokaklarda yaşamış bu yollardan belki yüzlerce kez buradan geçmişlerdi. Hepsinin gözü istemsizce dükkâna takıldı. Dükkânın önu çok kalabalıktı bu çocukların daha da dikkatini çekti. Selim dükkâna doğru yöneldi. Ama Betül Selim'e engel oldu. "Arkadaşlar eve geç kalacağız hem dükkânın önu de çok kalabalık daha sonra geliriz" dedi Betül.

Diğerleri de Betül'e hak verdi ve evlerine gitmek üzere yola çıktılar. Eve döndüklerinde hepsi çok yorulmuştu ve saatte epey geç olmuştu. Betül eve geldiğinde ailesi eve geç geldiği için kızlarını merak etmişti. Betül ailesine yeni açılan dükkândan ve ona baktıkları için eve geç geldiğinden bahsetti.

Betül'ün babası:

-O dükkânı bugün iş çıkışı ben de gördüm. Yeni açılmış ve çocuklar için oyuncaklar, şekerler, çikolatalar varmış, dedi.

Betül heyecanlanmıştı ve ailesine yarın yeni açılan dükkâna gidip gidemeyeceğini sordu. Ailesi gitmesine izin verdi ve dört arkadaş yarın yeni açılan dükkâna gitmek için sözleştiler. Betül günün yorgunluğu ile hemen uyudu. Sabah erkenden kalkıp arkadaşları ile buluşmak için hazırlandı. Heyecanlı bir şekilde buluşma saatini beklemeye başladı saat geldiğinde hemen evden çıkıp buluşmak için ayarladıkları yere gitti. Dükkâna gittiler dükkân cidden Betül'ün babasının anlattığı gibiydi hatta daha bile güzeldi. Yanlarında bir miktar para getirmişlerdi herkes parasının yettiği kadarıyla bir şey alacaktı.

Selim ikolata, Ali Şeker, Esmas kek almıştı ama Betöl o kadar abur cuburun içinden gördüğü bir lamba dikkatini ekmiŐtı ve onu aldı. Daha sonra biraz parkta oynayıp evlere dağıldılar. Betöl eve gelince biraz piŐman oldu çünkü aldığı lambaya biraz fazla para ödemiŐtı o an gözüne çok güzel görünmüŐtü. Eve gelince bir köŐeye fırlattı ve bir daha hiç eline almadı.

Aradan bir ay geçti okullar bitmiş yaz tatili başlamıştı. Dört arkadaş sık sık buluŐuyor oyunlar oynuyorlardı. Artık 5. sınıf bitmiş yaz tatilinden sonra 6. sınıf olacaklardı, hepsi çok mutlu ve heyecanlılardı. Bir gün Betöl annesine arkadaşı Esmas ile buluşmak istediğini söyledi.

Betöl'ün annesi:

-BuluŐun ama dikkat edin evden çok uzaklaŐmayın, dedi.

Betöl annesine söz verip Esmaların evlerinin önüne geldi. Esmas ile çok eğlenceli vakit geirmiŐtı ama saat geç olmuştu Şu an annesi akşam yemeğini hazırlıyordu o yüzden daha da geç olmadan eve gitmesi gerekiyordu. Bunu arkadaŐına da söyledi arkadaşı da aynı fikirdeydi ve ikisi de evlerine gitti. Eve geldiğinde tam da düşündüğü gibi annesi akşam yemeğini hazırlıyordu.

Betöl annesine yardım etti sofrayı hızlıca hazırladılar. Babası o gün ek iş almıştı bu yüzden eve geç gelecekti. İkiyi beraber sofraya oturdular.

Betöl'ün annesi:

-Kızım sen arkadaŐınla buluŐunca evi temizledim, odanda bir lamba buldum senin mi? diye sordu.

Betöl:

-Evet, benim. Bir ara merak edip almıŐtım ama sonra bir daha kullanmadım, dedi.

Betül yemeğini yedikten sonra odasına çıktı ve lambaya bakmaya başladı. Lamba çok pisti onu bir mendille silmek istedi bunun için tuvaletten bir parça mendil aldı ve lambayı ovalayarak silmeye başladı. Lambayı silerken içinde bir not olduğunu gördü notu alıp açtığımda içinde “Bu lamba sihirli bir lamba senin dileklerini gerçekleştirir, çok istediğin bir şeyi düşün ve bir gün bekle.” yazıyordu. Betül ilk başta inanmadı annesinin şaka yaptığını düşündü ama annesi şaka yapsa böyle bir şey yapmazdı çünkü Betül’ün böyle şeylere inanmayacağını biliyordu. Betül bunu satan adamın yazdığını düşündü ve çok umursamadı zaten yorulmuştu bugün, lambayı öylece bırakıp uyudu.

Ertesi gün uyandığında lambanın içindeki not aklına takıldı ve hala orada olup olmadığına baktı not oradaydı. Betül notu lambanın içine koyup odasından çıktı.

Kahvaltıdan sonra sokakta arkadaşı Selim’i gördü yanına indi. Sonra Esmâ ve Ali’yi de çağırdılar, Betül lambayı ve notu arkadaşlarına anlattı. Arkadaşları da Betül gibi satıcının oyunu olduğunu söylediler ve çok takılmadılar, akşama kadar deli gibi koşup oynadılar.

Artık yaz tatili bitmiş okullar açılmıştı. Okulun ilk günü ders başlamıştı ve öğretmenleri yanında bir kızla geldi kız sınıflarına bu sene nakil olmuştu. Betül kızdan ilk görüşte pek hoşlanmamıştı çünkü hareketleri ve konuşması çok rahatsız ediciydi. Arkadaşlarına bu görüşünden bahsetmemişti ama onlar da kızı sevmemişti. Okul çıkışı çocuklar evlerine dönerken isminin Naz olduğunu öğrendikleri kız hakkında konuşuyorlardı. Hiçbiri kızı sevmemişti. Kız parası ile hava atan biriydi. Sonrasında kızı görmezden gelip sınavlara ve derslere yoğunlaşmaya karar verdiler.

Aradan neredeyse bir hafta geçti kız sürekli birilerine bulaşıyor, birilerini tehdit ediyordu artık kimse kıza katlanamıyordu. Herkes geldiği gibi gitmesini istiyordu. Bir gün okul çıkışı Betül ek derse kaldığı için okuldan geç çıkmıştı. Kız da onunla aynı ek derse kaldığı için beraber çıktılar. Naz yolda yürürken birden Betül'e çelme taktı ve onu düşürdü. Betül'ün camı çok yanmıştı o acıyla kıza bağırды.

Betül:

-Ne yapıyorsun sen! dedi.

Kız hiç oralı olmadı ve yürümeye devam etti. Betül'ün camı çok yanıyordu bir şekilde kalkıp eve gitti. Annesi bacağına krem sürüp sardı. Betül odasına çıkıp yatağına uzandı ve o anda aklına sihirli lamba geldi. Hemen lambayı alıp içindeki notu bir daha okudu ve içinden kızın okuldan atıldığını geçirdi. Yaptığı şey doğru değildi farkındaydı ama yapması gerekiyordu. Ne kadar inanmasa da denedi. Sonuçta denemekten zarar gelmezdi sonucu öğrenmek için beklemesi gerekiyordu. Lambanın işe yarayıp yaramadığını yarın okulda anlayacaktı.

Ertesi gün okula gitti. Sınıfa girince kızın sınıfta olduğunu gördü ve lambanın sihirli olmadığını düşündü. Ders başladı, dersin sonlarına doğru müdür ve müdür yardımcı sınıfa girdi ve Naz'dan onların odasına gelmesini istedi. Herkes hem şaşırmış hem de sevinmişti. Betül'ün aklına lamba geldi ve içinden "Demek ki gerçekten sihirli!" diye geçirdi. Daha sonra zil çaldı ve Betül arkadaşlarına lambaya dilediği dileği anlattı. Onlar da şaşırmıştı. Eğer Naz cidden okuldan atılırsa bu lambanın sihirli olduğunu gösterirdi. Zil çaldı ve herkes sanki nefesini tutmuş Naz'a ne olacağını bekliyordu ve aradan 10 dakika geçti. Naz sınıfa ağlayarak girdi, herkesin gözü Naz'ın üzerindeydi. Naz hızlıca eşyalarını toparlayıp sınıftan çıkıyordu ki öğretmenleri Naz'ı durdurdu.

Öğretmen:

-Naz sınıfta bir öğretmen var kafana göre dışarı çıkamazsın, dedi.

Naz öğretmenine durumu anlattı ve sınıftan ayrıldı. Çıkış zili çaldı ve herkes sınıftan çıkmaya başladı. Betül Naz'ın arkadaşı olan kıza Naz'a ne olduğunu, sordu. Kız da Naz'ın okuldan atıldığını ve annesinin ona çok kızdığını söyledi. Betül ve arkadaşları artık lambanın sihirli olduğundan eminlerdi. Betül bu lambanın çok tehlikeli olduğunu ve kötü birinin eline geçerse çok kötü şeylerin olabileceğini söyledi. Arkadaşları da ona hak verdiler ve o anda Ali'nin aklına çok zekice bir plan geldi.

Ali:

-Buldum! Lamba aklımızdan geçirdiklerimizi yapıyorsa lambanın sonsuza dek kaybolmasını dileyebiliriz. Betül bunu bence sen yapmalısın, dedi.

Herkes Ali'ye hak verdi. Betül'ün evine gitmek için yola çıktılar. Eve geldiklerinde Betül'ün annesi pazardaydı. Hemen Betül'ün odasına çıktılar ve Betül lambayı eline aldı ve kısık bir sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Dikkatlice dinleyince şunları söylediğini anladı arkadaşları: "Sihirli lamba senden son bir dileğim var, kendini yok et." Betül bu cümleyi bir iki kere tekrarladıktan sonra lambadan ışıklar çıkmaya başladı ve lamba kayboldu. Hepsi çok mutlu olmuştu. Sonra herkes evine dağıldı.

Artık kimsenin bilmediği bir şey vardı. Lamba yok olmamış, kimsenin bilmediği bir ormanın derinliklerinde kaybolmuştu.

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

ŞAİR
ESRA ÇAKI

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

Yedi düvel düşman olmuş yurduma,
Saldırmışlar dört bir yandan vatanıma,
Vatan aşkı karıştı al kanıma,
Çanakkale geçilmez, vatan bölünmez!

Seyit Onbaşı cephelerde savaşır,
Atam Çanakkale'yi adım adım dolaşır,
Mehmetçiğin kanı toprağıma karışır,
Çanakkale geçilmez, vatan bölünmez!

Düşman kovuldu, zafer bizim sonunda,
Gün doğdu yeniden ıslıl ıslıl yurdumda,
Çanakkale aşkı damarımda kanımda,
Çanakkale geçilmez, vatan bölünmez!

ÖFKENİN SESİ

YAZAR

ÜMMÜHAN YILDIZ

RESİMLEYEN

MAYA KOMUTA

ÖFKENİN SESİ

Bir gün Ruz adında bir porsuk yavrusu varmış. Bu yavru ormanda tek başına yaşayan, ailesi olmayan bir porsukmuş. Porsuk Ruz küçüklüğünden beri ormanın kralı olma hayaliyle büyüyor, adeta bu hayalle yanıp tutuşuyormuş.

Porsuk Ruz büyümüş ve bir gün ormanın kralı aslanın karşısına geçmiş ve kral olmak istediğini söylemiş aslana. Aslan bunu bir meydan okuma olarak anlamış ve aslan sinirlenmiş. Aslan, Porsuk Ruz`a pençeyi vurup alaycı bir şekilde gülmüş. Porsuk Ruz üzgün ve yaralı bir şekilde yuvasına gitmiş hayalleri elinden alınmıştı. Porsuk Ruz günlerce yuvasından çıkmamış üzgün ve bitkin bir şekilde aslanın ona pençe vurduğu sahneyi hayal edip duruyormuş. Aklına pençe yediği sahne geldikçe üzüntü yerine öfkeye bırakmaya başlamış.

Bir gün Porsuk Ruz yan gelip yatmanın bir işe yaramadığını anlamış. Ve Porsuk Ruz yuvasından çıkmış, dağlara doğru koşmaya başlamış. Kendini geliştirmek için koşu antrenmanları yapmaya başlamış ve delikten deliğe kazarak kendini geliştirmiş. Aylar sonra çok güçlü ve kuvvetli bir porsuk olmuş. Porsuk Ruz yeni güçlü vücuduyla kayanın üzerinden eskiden yaşadığı oyuklara bakarmış.

Porsuk Ruz eski yuvasına bakarken ormanın derinliklerinden sesler geldiğini fark etmiş. Ormanların kralı aslan elindeki güç nedeniyle kendini kaybetmiş ve diğer tüm hayvanlara saldırıyormuş. Porsuk Ruz bu duruma karşı çok sinirlenmiş ve oturduğu yerden fırlamış. Aslan tüm orman hayvanlarına saldırırken Porsuk Ruz karşısına dikilmiş.

Aslan, Ruz'u görünce o küçük dalga geçtiği Porsuk gözünün önüne gelmiş. Aslan, Porsuk Ruz'un üstüne atlamış. Kıyasıya savaş başlamış. Porsuk ve aslan savaşırken ormandaki diğer hayvanlar onları izliyormuş. Aslan, Ruz'u karnından yakalamış ve Ruz hemen yere bir delik açarak hızlıca kaçmayı başarmış. Porsuk Ruz, aslanın hemen arkasına bir delik açıp yer altından çıkarak aslanı bir penede yere sermiş. Ruz savaşı bir kahraman gibi kazanmış. Ruz diğer hayvanlarla beraber aslanın gözden kaybolmasını izlemişler.

Biz insanlar da yan gelip yatarak kazanmayı beklemek yerine emeğimizle çalışarak kazanmalıyız. nemli olan hayalimizi kurmak değil kurduğumuz hayali gerçekleştirebilmektir.

SÜPER FİKİR

YAZAR

DORUK EKİNCİ - SEMİH ÇEVİK

RESİMLEYEN

NİSA SEÇİLMİŞ

SÜPER FİKİR

Saatler öğlen 12.00' yi gösteriyormuş. Türkiye'nin en akıllı böcek kolonisi çöpte olan evlerinde toplanmışlar. Lider Zabana konuşmuş. Bu arada Zabana demişken o böcek sürüsünün lideriymiş, aynı zamanda o akrepmiş. Zabana ileri görüşlü, taktiksel, stratejik, güçlü ve lider ruhlu bir akrepmiş. Aslanın tüyleri gibi sarı vücudu, dinazor gibi kuyruğu, yengeç gibi kıskaçları ve elmas kadar sert bir kabuğu varmış. Onun yardımcısı Obini imiş. Obini sert biriymiş ama liderine hep yumuşak görünürmüş. Obini bir hamam böceğiymiş. Geri kalan böcekler ise akrep ve hamam böceği karışımı imiş.

Böceklerin Türkiye'nin en akıllı böcekleri olmasının sebebi ise bilim insanlarının bu iki böcek türünün DNA'sını birleştirmesiymiş. Bu yüzden hem konuşabilen hem de çok zeki bir böcek türü olmuşlar. Çöpte olan evlerinde toplanmalarının nedeni ise süper bir fikirmiş. Bu fikir dünyayı fethetmekmiş. Neden dünyayı fethetmek dersiniz insanların sadece kendini umursadığını ve böcekleri katlettiklerini düşündükleri için dünyayı fethetmeyi planlamışlar. Planları yakınlardaki hurdalıktan parçalar toplayıp roket yapmak ve uzaya çıkıp gezegenlerden maddeler toplayıp onlardan iksirler yapmış. Bu iksirlerle insanları yok edeceklermiş. Planları uygulamaya başlamışlar. İlk olarak hurdalığa gitmişler parçaları toplayıp o parçalarla motorlar, ateşleyiciler, teknolojik aletler ve daha birçok roketi tamamlamışlar. İki hafta sürmüş bu roketin yapılışı. Yapılışının bu kadar kısa sürede bitmesini ise iş birliğine bağlıyorlarmış. Zabana çöpteki eve de bir tane sistem kurup roketi takip edecek kişiler yerleştirmelerini istemiş Obini' den. O da tamam, demiş. Sistemi kurmuşlar ve oraya böcekler yerleştirmişler.

Uzaya yolculuk başlamış. Tabi ki de böcekler ilk defa uzaya çıkacakları için heyecanlanmışlar. İlk olarak Andromeda galaksisine gitmişler oradan topraklar, metal parçalar, kristaller toplamışlar. Bunu yaparken küçük bir savaşa girmişler. Bu savaşta uzay gemilerini ve 132 tane böcek kaybetmişler ama savaşı kazanmışlar. Bu yüzden Uzaylılar özür niyetine bir UFO hediye etmişler. Uzaylılar nasıl böyle kolay kazandınız bu savaşı, demişler. Böcekler ise Turan taktiğini kullanarak, demişler. O UFO' yla bir günde güneş sistemine hatta dünyaya bile dönmüşler. Sonraki gün planlarını yapmışlar ve dünyaya saldırıyı başlatmışlar. Önce iksirleri yapmışlar. Hepsi farklı canavara dönüşmüşler. Şimdi de müthiş fikri uygulama zamanı gelmiş.

Savaş başladığı zaman ilk olarak büyük ülkelere saldırmışlar. Sonra yavaş yavaş dünyadaki tüm ülkeleri yok etmişler ve istilayı sürdürmüşler. Dünyada sadece Türkiye kalmış. Böcekler bir tek onları öldürmek istememişler çünkü başından beri böceklerin ülkesi olan Türkiye onları desteklemiş ve yardım etmiş.

Bundan sonra da Türkiye ve böcekler dünyada mutlu mesut yaşamışlar fakat ilginç bir şey var. Böcekler nasıl olur da dört haftada dünyayı fethetmiş? Bu sorunun cevabını kimse bilmiyor.

KENYALI SÜPER KAHRAMAN

YAZAR

SELİN GÜNİNDİ - YAREN SULTAN İMGA

RESİMLEYEN
SELİN GÜNİNDİ

KENYALI SÜPER KAHRAMAN

1999 yılında Kioko isimli bir kız doğar. Kenya'da doğan bu kız sarı saçlı, yeşil gözlü, dolgun dudaklıdır. Kioko'yu Amerikalı, zengin bir aile evlat edinir. İsmi yüzünden Amerika'da zorbalığa uğrayan Kioko çok üzülür. Ailesi bu konuya bir çözüm bulmak için düşünür ve kızlarının ismini değiştirme kararı alır. İsmi Kylie koymaya karar verir ve Kioko'ya damşırırlar. Kioko bu ismi beğenince işlemlere başlarlar. Kioko'nun artık yeni bir ismi vardır. Büyüdükçe değişen ve güzelleşen kız yeni okulunda popülerleşmeye başlar. Yeni arkadaşlar ve dostlar edinir.

Kylie birinden hoşlanmaya başlar. Kylie'nin hoşlandığı çocuk ona açılınca Kylie çocuğa inanmaz ve çocuğun gerçek hislerini merak edip bir falcıya gider. Falcı Kylie'yi bir odaya alır. Bu oda karanlık ve mumlarla doludur. Arkada tuhaf bir müzik çalar. Falcı yere, Kylie koltuğa oturur. Falcının önünde büyük bir kazan vardır. Kylie falcıya yaşadığı olayı anlatır ve falcı Kylie'ye büyü yapması gerektiğini söyler. Kylie önce ikna olmasa da falcı Kylie'yi bir şekilde ikna etmeyi başarır ve büyüye başlar. Falcı değişik bitkilerle büyü yapmaya başlar. Falcı büyü yaparken Kylie ile aralarında bir kavga yaşanır ve falcı Kylie'ye sinir olup büyüü Kylie'den habersiz farklı yapar.

Odayı aniden kötü bir koku sarar. Kylie bir şeylerin ters gittiğini anlar ve parasını geri ister ama falcı büyüü çoktan yapmıştır. Falcı Kylie'ye kötü kokma büyüü yapar. Kylie'nin bundan haberi yoktur ve asıl sorun Kylie bu kokuyu alamaz. Kylie falcıdan ayrılınca etraftaki insanlar Kylie'ye bakıp oradan uzaklaşırlar. Kylie ne olduğunu anlayamaz ve koşarak eve gider.

Eve gidince hizmetçi kapıyı açar ve bu iğrenç kokunu nereden geldiğini sorar. Kylie cevap vermeyince kokunun Kylie'nin üstünden geldiğini fark eder ve çöpe mi düştün diye sorar. Kylie bu sorunun üzerine ağlayarak odasına çıkar. Kylie olayları anlamaya çalışır. Bu sırada hizmetçi, Kylie'nin babasına olanları haber verir. Babası işini bırakıp eve gelir ve Kylie'nin odasına gider. Kylie'nin ağladığını görünce neden ağladığını sorar. Kylie ağlayarak falcı ile aralarında geçen olayı anlatır. Babası Kylie'yi teselli ettikten sonra markete gider ve Kylie neşelensin diye bir şeyler almak ister.

Markete gittiğinde Sevgililer Günü'ne özel hazırlanmış olan sepetlerden bir tane satın alır ve marketten ayrılır. Eve döndüğünde elinde sepette Kylie'nin odasına çıkar ve sepeti verir. Kylie babasına sarılır ve babasının dışarı çıkmasını, yalnız kalmak istediğini söyler. Babası odadan çıktıktan sonra sepeti boşaltır ve sepetin en altında bir not görür. Notta yazan şeyi okumaya başlar “Yaşadığın şeylerden haberim var bu iksiri iç ve olacakları gör.” Kylie notu okuduğunda tedirginleşir fakat yaşadığı durumdan bir an önce kurtulmak istediği için iksiri içmeye karar verir. Kylie iksiri içtiğinde birden başı döner ve bayılır. Kylie uyandığında her şey normaldir ta ki yatağının üzerindeki telefona uzanmaya çalışana kadar. Kylie telefonunu almaya çalıştığı esnada kolu vücudundan ayrılır ve yürümeye başlar. Kylie büyük bir çığlık atar ve evdeki herkes Kylie'nin odasına gelir. Kylie ne olduğunu anlamaya çalışır ve odadakilerin dışarı çıkmasını ister. Kylie yaşadığı olayı daha önceden okuduğu bir dergide görmüştür ve her şey yerine tam oturmuştur.

Kylie bir süper kahraman olmuştur. Kylie' nin okuduğı dergiye göre süper kahramanlar kendi özelliklerini değiştirebilirler. Kylie bunu hatırlayınca çok mutlu olur ve hemen üstündeki kokuyu yok eder. Kylie babasının yanına gider ve mutlu bir şekilde birbirlerine sarılırlar. Tam o sırada kapı çalar, annesi eve gelir. Kylie annesine sarılır ve kaçırıldıklarını bir bilsen kalp krizi geçirirsin, der ve o gün her şeyi geride bırakıp hayatlarına mutlu mesut devam ederler.

LİMONATACI DEDEKTİFLER

YAZAR

MEHMET DENİZ GÜL

RESİMLEYEN

ASYA KILIÇ - MEHMET DENİZ GÜL

LİMONATACI DEDEKTİFLER

Tod yaz tatiline girdiği için çok mutluydu, ne yapacaklarını düşünüyordu. Arkadaşlarını aradı ve buluşmak istediği yeri tarif etti. Bu buluşmada hem ne yapacaklarını konuşacaklardı hem de tatilini verimli bi şekilde geçirmek için birlikte ödevlerini yapacaklardı. Tod arkadaşlarını evinin arkasındaki geçen yaz yaptıkları o güzelim ağaç eve çağırdı. Arkadaşları yaklaşık 45 dakikada orada oldu. Hepsinin heyecanı gözlerinden okunuyordu. Alex hemen uzaklara dalan o sıska, kısa bedenine tezat iri zeytin gözlü arkadaşı Tod'u dürttü. Tod konuşmaya başlamadan önce ağzına aldığı erikten büyükçe bir ısırık alır almaz yüzünü ekşitip ağzından sızan suları elinin tersiyle silip söze başladı: "Arkadaşlar tüm yaz böyle oturmayacağız herhalde, yapacak bir şeyler bulmamız lazım." dedi. Bunun üzerine herkes derin bir düşünceye daldı. Ethan'ın güneşten yanmış elma misali yanakları heyecandan da olsa gerek ateş topu gibiydi. Titrek heyecanlı bir sesle Tod'a "Bence denize gidebiliriz hem havalar da çok sıcak." dedi Ethan, bir süre kimseden ses çıkmayınca Jacob söz aldı ve "Ama bunu sürekli yapamayız daha iyi şeyler bulmamız lazım." dedi. Herkes başını onu onaylarcasına salladı, bir süre daha ortamda sessizlik sürdü. O sırada Tod herkese annesinin yaptığı buz gibi limonatadan getirdi, herkes çok beğendi. Jimmy yüksek sesle "Buldum, bence bu limonatayı satarak para kazanabiliriz, o paralarla da çok istediğimiz bisikletleri alabiliriz." dedi. Herkes bununun harika bir fikir olduğu, söyledi. Bunun üzerine Tod: "Haydi öyleyse hemen ödevlerimizi yapalım, dağılıp yarın öğleden sonra limonata işinin ayrıntılarını konuşmak ve ilk işimizin hazırlıklarını yapmak için sözleşip ayrılalım." dedi. Bunun ardından herkes ödevlerini yapmaya başladı fakat heyecandan bitiremediler.

1.BÖLÜM LİMONATA

Sabah olmuştu herkes çok heyecanlıydı, Tod elini yüzünü yıkadı ve kahvaltıya oturdu. Bugün yaşayacaklarını çok merak ediyordu. Kahvaltı bittikten sonra oturma odasına geçti ve televizyonu açtı. Fakat heyecandan bir türlü yerinde duramadığından dışarı çıkmaya karar verdi. Biraz hamakta sallandı, top oynadı, yarım kalan ödevlerini ulu dut ağacının altında kuş korosunun konseri eşliğinde tamamladı. Sonra saate baktı daha bir saat vardı, oturdu planını yaptı sonra aklına bir şey geldi. Limonata yapacak eşyaları olmadan nasıl limonata yapacakları? Bunun üzerine hemen arkadaşlarını aradı ve herkesten harçlıklarını da kulübeye getirmelerini istedi. Yola çıkıp kulübeye vardığında arkadaşları yeni yeni geliyordu. Herkes harçlığını getirmişti, Ethan hariç. Ethan belinde arkadaşlarından bir şey gizliyordu. Sonunda ne olduğunu açıkladı ve “Arkadaşlar ben harçlıklarımı getiremedim ama katlanabilir masa getirdim.” dedi. Herkes bunu olumlu karşıladı ve paraları saymaya başladılar. Paralar malzemeleri almaya yetiyordu. Jimmy, hızlıca markete karton bardak ve sıkacak almaya gitti. Geldiğinde eli doluydu ve para artmıştı. Artan paralarla limonata için gerekli diğer malzemeleri yani şeker, portakal ve limon almaya karar verdiler. Bu sefer bu görevi Alex üstlendi ve hızlıca alıp geldi. Daha zamanları vardı ve işe koyuldular.

Ethan portakalı, Alex limonu sıkmaya başladı. Tod, evine sürahi almaya gitti, Jacob ise limon ve portakalların kabuklarını limonatanın o eşsiz rengini vermesi için özenle ince ince rendeledi. Jimmy ise sıkılan limonları ve portakal sularını karıştırıp şeker katmaya başladı. İşler iyi ilerliyordu e ne de olsa bir elin nesi var iki elin sesi var misali birlikten güç doğuyordu. Yapılan limonatayı sürahiye boşalttılar. Tadına baktıklarında Tod'un annesinin limonatasının tadına yakın bir tat olmuştu. Hepsi birlikte güzel bir şeyler yapmanın sevincini birbirinin gözlerinden rahatlıkla okuyabiliyordu. Fakat daha satmaya başlamamışlardı ve saat ilerlemişti üstelik onları bekleyen aileleri vardı. Sürahiye ve diğer limonata kaplarını dolaba yerleştirdiler. Yarın aynı saatte yine burada saklı dünyalarında buluşmak üzere sözleştiler ve evlere dağıldılar. Tod ve arkadaşları ilk başta yemek yiyip ardından kitaplarını okuyup yarım düşünerek yattılar. Tod, sabah olunca ilk iş kulübeyi kontrol etmek oldu, sorun yok gibiydi. Eve gidip kahvaltısını yapıp kulübeye geri döndü. Tod arkadaşları gelmeden onlara sürpriz yapmak istedi ve Ethan'ın katlanabilir masasını alıp hemen caddesinin en işlek yerine koyup altına bir de tabure koydu. Limonataları burada satacaklardı bardakları ve sürahiye de yerleştirdi ve orada oturmaya başladı. Arkadaşları gelince çok şaşırdılar. Fakat bir şeyi düşünmemişlerdi: Limonatanın bardağını ne kadara satacaklardı?

Oturup düşündüler ve 50 cente anlaştılar. Bir kâğıt alıp hemen yazıp katlanabilir masanın üstüne yapıştırdılar ve müşteri beklemeye başladılar. Bu arada Ethan: "Buz gibi ev limonatası!" diye bağırmaya başladı. Çok geçmeden ilk müşterileri arabalı bir adam geldi ve onlardan bir limonata istedi.

Limonatadan bir yudumu alınca yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi ve araçtaki iki çocuğu için de limonata istedi. Böylece ilk günden ilk paralarını kazanmışlardı. Ardından öğleden sonraya kadar ellerindeki limonatalarını bitirmiştiler. Bugünü zirvede bırakıp hayatlarının belki de en önemli deneyimlerini yaşamışlardı. Mutlu ve gururlu bir şekilde eşyalarını topladılar, evlerine sevinç ve gururla döndüler. Herkes ailelerine bugün ne yaptıklarını anlattı. Ethan hariç, Ethan annesini 5 yaşındayken trafik kazasında kaybetmişti ve şu an 10 yaşındaydı. Hala üstünde büyük bir mutsuzluk vardı. Tek eğlendiği yer beş arkadaşının yanındı. Ethan ayrıca derslerinde de başarılı bir öğrenci, okulda derece yapmış birisiydi tıpkı diğer arkadaşları gibi tabii Jimmy hariç. Jimmy notlarıyla sorun yaşar, ailesi ona hep kızar ve ona cezalar verirdi. Fakat Jimmy bunun için pek çabalamaz ama çabaladığı zamanda büyük işler yapan bir çocuktur. İyi futbol oynar tıpkı Alex'le Tod gibi. Alex kilosu fazla olsa bile iyi işler çıkarır, daha çok eğlencesine önem verir, Tod ise tam tersi zayıf, kısa ve çok iyi çalım atan hırslı birisidir ve kafasının ticari işlere bastığını düşünür. Grubun lideridir. Notları ise ortalama bir öğrenci seviyesindedir. Ah Jacobu unuttuyorduk. Jacob zengin, yakışıklı ve çevresini önemseyen biridir. Arkadaşlarına karşı mert, nazik ancak bir o kadar da içine kapalıdır. Derslerine önem verir ve çok fedakardır. Bu arkadaşlar bir araya gelince büyük işler yapıyor ve hepsi takımın bir parçası oluyordu.

Sabah olmuştu tekrardan buluşup dolapta kalan diğer limonataları alıp biraz daha satış yaptılar. Bugün düne göre çok daha karlı geçti yaklaşık 5 dolar topladılar ve bunla da kostüm alma fikrine ortak oldular. Bu görev Jacob'a aitti ve hızlıca gidip kendine Limonata kostümü aldı. Çok komik gözüküyordu, bu da onların dikkat çekmesini sağlayabilirdi.

Bazen gelen müşteriler para üstünü almıyordu, mesela takım elbiseli adam onlara 10 dolar verip para üstü almadı. Çocuklar bu duruma çok sevindiler yavaş yavaş paraları artıyordu belki de hayallerine ulaşacaklardı. Tod bu parayı kendisi yaptığı ortak kumbaranın içine attı. Arkadaşlarıyla beraberken akşam olmuştu ve ödevleri hala bitmemişti ödevlerini bitirip rahatlamak istiyorlardı artık. Herkes evlerine dağılıp ödevlerine başladılar zaten çok az kalmıştı ödevin yarısından fazlasını yapmışlardı. Artık uyuma vakti gelmişti beş arkadaş yatmadan bugün yaptıkları şeyleri düşündüler. İçlerinden gülümsemeyle rahat bir uyku çektiler.

BÖLÜM 2

DAVETSİZ MİSAFİRLER

Yine güne iyi başladı bu beş arkadaş; yemeklerini yediler, aileleriyle zaman geçirdiler. Hava güneşliydi, diğer günlere göre daha sıcaktı fakat rüzgar esiyordu. Tod ve arkadaşları kulübeye doğru yol aldı. Limon, portakal ve şekerlerinin bitmiş olduğunu öğrendiler, kumbaradan biraz para alıp hepsi birlikte alışverişe çıktılar. Gerekli eşyaları aldılar ve geri döndüler. Geri döndüklerinde farklı bir şey olduğunu hissettiler, dışarıdan sesler geliyordu. Bir sürü çocuk sesivardı, dışarı baktıklarında bir grup çocuğun masa sandalye taşıdıklarını gördüler ve tezgâhlarında limonatacı yazıyordu. Bu beş arkadaşın hoşuna pek gitmemişti fakat bir yandan da çocuklara örnek oldukları için mutlulardı. Malzemeleri daha kaliteli gözükiyordu. Acaba onlar kimdi ve neden tam karşlarına öyle bir tezgah koyup kendilerine rakip olmuşlardı, neden başka yerde satmıyorlardı... Bunları sorgulayan Ted'in aklına bir şey geldi. Gidip konuşacaktı Ted ve Alex onlarla konuşmaya gittiklerinde hoş karşılanmadılar. Ted ve Alex hiç sevmemişti çocukları. İşlerinin başına geçtiler, limonata yapmaya başladılar.

Jimmy arkadaşlarına “Bu sıcak havada daha soğuk bir şekilde daha da hoş olmaz mı?” diye sordu. Beş arkadaş bu fikri beğendi fakat bir sorun vardı: Buzlar hemen erirdi. Bunun için Ted paraları kontrol etti fakat paranın yetmeyeceğini anladı satışa devam ettiler ama müşteri gittikçe azalıyordu. Artık onları düşman olarak görmeye başladılar. Böyle giderse ancak iki haftada alabilirlerdi küçük bir buzluğu, ayrıca karton bardaklar da azalmıştı. Yarın karton bardağa da para gidecekti. Jacob’ un aklına limonata dışında da serinletecek bir içecek yapma fikri vardı ancak davetsiz misafirler buna izin vermiyor, işi zorlaştırıyordu. Bugün yalnızca üç bardak limonata satabilmişlerdi. Beş arkadaş mutsuz bir şekilde eve dönerken davetsiz misafirler mutlu mutlu hala satış yapıyordu fakat oradaki çocuklar iyi birilerine benzemiyordu. Ted’e bu çocuklar tanıdık geliyordu, sanki okuldaki serserilere benziyorlardı ve sanırım onlardı. Bu onu daha da huzursuz ediyordu. Beş arkadaş ailesiyle birlikteyken de bu huzursuz halleri belli oluyordu fakat kimseyle konuşmamışlardı yemek yiyip yatmışlardı.

Sabah olmuştu bugün diğer günlere göre daha az enerjikti beş arkadaş. Kahvaltı yapıp yola koyuldular. İlk uğrayan Ethan oldu, bu sefer hızlıca limonataları yapmak istemişti fakat limonların ve portakalların yarısından fazlası yoktu. Her yerde aradı limonları ama bulamadı sonra kapının altında bir kumaş parçası gördü, kapı da sağlam değildi sanki zorlanmıştı. Ethan, bu limonların ve portakalların çalındığını anladı. Ethan mutsuz bir şekilde arkadaşlarını bekledi. Yaklaşık 10 dakika kimse gelmeyince etrafta başka ipucu aramaya başlamıştı. “Dün akşam yağmur yağmış.” diye içinden geçirdi Ethan. Sonra aklına madem yerler çamur ayak izi olması lazım diye geçirdi içinden ve ardından başladı aramaya.

Arama olumlu geçti kapının biraz önünde ayak izi buldu Ethan. Hemen kendi ayakkabısına baktı fakat aynı izler farklıydı. Bunlar başkasının ayak iziydi bunu arkadaşlarına göstermeliydi. Oraya basmadan hızlıca içeri girip arkadaşlarını beklemeye devam etti.

Arkadaşları toplu bir biçimde geldi. Ethan mutsuz ve stresli bir biçimde olanları anlatıp kumaş parçası ve ayak izini onlara gösterdi. Beş arkadaş ayak izlerini takip etti ve izler tam da davetsiz misafirlerin limonatacısının olduğu yere gidiyordu. Ted çocukların ismini araştırdı ve grup liderinin adının Bob olduğunu öğrendi. Beş arkadaşın aklında bir plan vardı: Geç saate kadar burada durup kamerayla olanları çekeceklerdi ve şikâyet etmek için bir delil bulup onların olduğundan emin olacaklardı. Bu riskli bir işti fakat buna değerdı. Akşam için bahçede sopa ararken Bob ve arkadaşlarının satış yaptıklarını gördüler. Acaba o kumaş parçası kimin kıyafetinden kopmuştu? Kumaşın rengi kırmızı beyazdı ve yatay biçimdeydi. Arkadaşlar Bob ve arkadaşlarının tezgâhına baktılar fakat öyle bir elbise giyen birini bulamadılar. Jacob içeriyi temizleyip çıkan çöpleri dışarıdaki çöp kutusuna atmaya giderken çöp kutusunun içinde birebir aynı desen ve renk olan o kumaştan yapılmış kıyafet buldu. Jacob koşarak arkadaşlarını çağırdı. Bu da bir ipucuydu, akşamı beklediler. Bugün sadece iki limonata satabildiler. Akşam ailelerinden büyük bir azar yiyeceklerini bilseler de kaldılar fakat kimse gelmedi. Alex ve Ted hariç diğer çocuklar ceza yedi bu çok kötü olmuştu. Ne yapacaklarını şaşırdılar. Ailelerine anlatsalar inanmazlardı ve bu saçmalığa son verin tarzı şeyler söyleyip çocukları limonatacılıktan alıkoyarlardı. Alex Ted'den bu şeyden vazgeçmesini istemişti fakat Ted bu işi bırakmayacaktı çok sinirlenmişti. Gerekirse kendini de batıracaktı ama onların cezasını çektirecekti.

BÖLÜM 3

İNTİKAM

Ted bu işin peşini bırakmayacağı gibi intikam almayı da kafasına koymuştu. Bunu nasıl yapacağını düşünürken aklına tuzak fikri geldi. Hırsızlık olayı gece olduğu için siyah ipin görünmeyeceğini düşündü ve kapının oralara siyah bir ipe engel yaptı. Başka bir ipi bu ipe bağladı ve kutuları üst üste koyarak bu ikinci ipi sıkıştırdı. Bu şekilde hırsız geldiği zaman engele takılıp ikinci siyah ipin üstüne düşecekti. İkinci ipin çekilmesi ile birlikte hırsızın da üstüne koliler düşecekti. Böylece hırsız kıpırdayamaz ve bize de zarar veremez duruma gelir, diye düşündü. Bunları yaptıktan sonra Ted arkadaşlarını yardım almaya çağırdı.

Arkadaşlarının cezası bitince ilk gelen Jimmy oldu ve tuzağı kurmaya başladılar. Güzel görünüyordu fakat çalışıp çalışmayacağı belli değildi. Ted ve Jimmy bu plana güveniyordu ve başaracaklarına inanıyorlardı, diğer arkadaşlar da gelince tuzağı biraz daha geliştiren küçük dedektifler artık içinden çıkılmayacak bir tuzak hazırlamış oldular. Akşam olmuştu, herkes heyecanlı bir biçimde ses çıkarmadan olacakları bekliyordu. Bir anda bahçe kapısından ses geldi, beklemiyorlardı oradan ses çıkacağını fakat bir insan belirdi ve kapıyı zorladı. Jacob ve Alex üst kattan gelenin üstüne atlamaya hazırды. Jimmy ve Ted' in ellerinde sopa vardı, Ethan ise olacakları kaydetmek için kamerasıyla beraber bekliyordu. Tıkırtılar arttı ve açılma sesi gibi bir ses geldi fakat kimse gözükmiyordu. Biraz daha beklediler sonra kafa belirdi.

Tam olarak gözüküyordu hiç ses yoktu. Adam ilerledi, ilerledi ve vücudu ortaya çıktığı anda önce Jacob sonrasında ise Alex üstüne atladı adamın. Her şeyi kayda alan Ethan korkmuşşa benziyordu sonrasında kavga büyüyünce Ted ve Jimmy de dahil oldu. Adamı bağladılar ve maskesini açtılar. Ted hemen tanıdı, adamın Bob'un sağ kolu Peter olduğunu anladı. Bir süre sonra polisi çağırdılar, herkes hala şoktaydı. Daha demin ne yaşadıklarının şaşkınlığıyla Peter' ı polise teslim edip karakola gönderdiler. Beş küçük dedektif evlerine giderken hala şok içerisindeydiler.

Ailelerine olanları söylemek için sabırsızlanıyorlardı ve başladılar anlatmaya. Aileleri ilk başta inanmasa da Ethan'ın polise, babasına ve arkadaşlarının ailelerine attığı videodan anlatılanların gerçek olduğuna inandılar. Sabah olduğunda işler düzelmiş idi ve artık çok limonata satabiliyorlardı. Çok mutluydular ve limonlarını geri almışlardı. Bob ve arkadaşlarının benzer suçları işledikleri ortaya çıkınca polisler çocuklara ödül olarak yepyeni süslü, soğutuculu bir tezgâh ve bir sürü malzeme verdi. Çocuklar artık yazı mutlu bir şekilde geçirebileceklerdi ve belki de hayallerindeki bisikletleri de alabileceklerdi.

“Kumaşı iyi olacak”

Bade Kumaş Tekstil A.Ş

Meriç Mh. 5747/8 Sk. No:1B/21

MTK Sitesi Altındag-Bornova,

Izmir,Turkiye

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Küçük Eller Güçlü Kalemler” Projesi kapsamında hazırlanan bu kitabın basım aşamasında verdiği katkılardan dolayı Nedret İlhan Keten Ortaokulu olarak BADE KUMAŞ TEKSTİL A.Ş firmasına teşekkür ederiz.

winsa[®]
PVC PENCERE - KAPI - PANJUR SİSTEMLERİ

ÇETİN PEN
PVC KAPI - PENCERE - PANJUR SİSTEMLERİ

(0232) 467 62 66

4174 Sok. No: 117 Yeşilova Mah.
Bornova / İzmir

cetinpentr

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Küçük Eller Güçlü Kalemler” Projesi kapsamında hazırlanan bu kitabın başım aşamasında verdiği katkılardan dolayı Nedret İlhan Keten Ortaokulu olarak ÇETİN PEN firmasına teşekkür ederiz.

**MTO MAKİNE OTOMASYON SİSTEMLERİ İTHALAT
İHRACAT SAN. TİCARET LTD. ŞTİ**
ADRES: 129/24 SOKAK NO. 134
SANAYİ SİTESİ
BORNOVA /İZMİR
TEL: 0 232 375 21 61

**İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Küçük
Eller Güçlü Kalemler” Projesi kapsamında hazırlanan bu
kitabın basım aşamasında verdiği katkılardan dolayı Nedret
İlhan Ketem Ortaokulu olarak MAKİNE TASARIM
OTOMASTON LTD. ŞTİ. firmasına teşekkür ederiz.**

SFK ENDÜSTRİ ÜRÜNLERİ
ZIMPARA SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
MERSİNLİ MAHALLESİ
2824 SOKAK NO. 27
KONAK/İZMİR
TEL: 0 232 435 35 40

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Küçük Eller Güçlü Kalemler” Projesi kapsamında hazırlanan bu kitabın basım aşamasında verdiği katkılardan dolayı Nedret İlhan Ketten Ortaokulu olarak SFK ENDÜSTRİ ÜRÜNLERİ ZIMPARA SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ. firmasına teşekkür ederiz.

BİR BAHAR BİLMECESİ

"Bir düşe ihtiyacımız vardı. Bir de yüreği güçlü kalemlere... Ruhlarınızdan dökülen cümleler bu kitabın özü oldu. Edebiyata açılan kapının ilk adımını attınız. Unutmayın ki yazmak, kalbin nefes alışverişini kağıda dökmektir. Bu bilmece sizin... Cevabı ise yüreklerinizde yatıyor."

SONÇAĞ YAYINCILIK MATBAACILIK

Istanbul Cad. İstanbul Çarşısı No.: 48/48

İskitler 06070 ANKARA

T: (312) 341 36 67

soncagyayincilik@gmail.com

www.soncagyayincilik.com.tr

